

Arrest

nr. 338 389 van 19 december 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 8 december 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 november 2025 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 10 oktober 2025 tegengehouden door de met grenscontrole belaste autoriteiten van de luchthaven van Zaventem toen hij hier aankwam met een vlucht vanuit Turkije. Vermits hij niet in het bezit was van de nodige binnenkomstdocumenten wordt er dezelfde dag een beslissing tot teruggedrijving genomen (bijlage 11). Verzoeker bleek een Jemenitisch paspoort geldig tot 6 mei 2030 te bezitten. Hierin bevindt zich een door Hongarije uitgereikt Schengenvisum type D, geldig van 27/8/2025 tot onleesbaar, met de volgende Schengenstempels in dit verband: een IN-stempel op 2/9/2025 en een UIT-stempel van 7/10/2025, alsook een IN-stempel van 9/10/2025 en een UIT-stempel van 9/10/2025.

1.2. Op 10 oktober 2025 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming (VIB) in aan de grens.

1.3. Gezien onderzoek bij de betrokken luchtvaartmaatschappij uitwees dat verzoeker in het bezit was van een Hongaarse verblijfstitel, geldig tot juli 2027, wordt er op 21 oktober 2025 een overnameverzoek gericht aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 12, lid 1 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Het in punt 1.3. bedoelde overnameverzoek wordt op 27 oktober 2025 aanvaard door de Hongaarse autoriteiten. Ze bevestigden hierbij dat verzoeker een verblijfstitel had, dit voor werkdoeleinden, maar dat deze ongeldig is geworden nadat de werkgever op 31 maart 2025esignaleerd had dat verzoekers tewerkstelling beëindigd werd.

1.5. Op 14 november 2025 richt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een verzoek tot de Hongaarse autoriteiten om individuele garanties te verstrekken opdat verzoeker bij zijn overdracht o.a. toegang krijgt tot de asielprocedure.

1.6. Op 26 november 2025 bezorgen de Hongaarse autoriteiten individuele garanties voor verzoeker: verzoeker krijgt de gelegenheid kenbaar te maken of hij zijn asielaanvraag wil handhaven, waarna hij onmiddellijk zal geregistreerd worden als asielzoeker, hij krijgt de gelegenheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit inhoudelijk te laten behandelen. Indien nodig zal aangepaste huisvesting voorzien worden gedurende de ganse procedure. Verzoeker heeft immers gedurende de ganse procedure recht op degelijke huisvesting alsook op voeding, gezondheidszorg, gratis rechtsbijstand en een effectief rechtsmiddel. Er wordt een individuele benadering gegarandeerd, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van verzoeker. Mogelijkheid tot rechterlijke toetsing in elk afzonderlijk geval is voorgeschreven door de Asielwet. Artikel XIV van de Grondwet van Hongarije en artikel 45 van Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel leggen het beginsel van non-refoulement vast. Tevens wordt uiteengezet wat er zal gebeuren als hij zijn VIB niet wenst aan te houden.

1.7. Op 28 november 2025 treft de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}). Dit is de thans bestreden akte, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer,

Naam: B. D.

Voornaam: M. M. M.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Hadramout-Yem

nationaliteit: Jemen (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING : België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(1) van Verordening (EU) 604/2013 (verder Dublinverordening) van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Meneer B. D., M. M. M., verder de betrokkene, staatsburger van Jemen, vroeg op 10.10.2025 internationale bescherming. Hij was in bezit van een origineel paspoort van Jemen met nummer 13403443, afgegeven te Frankfurt op 06.05.2024 en geldig tot 06.05.2030.

Overwegende dat er werd vastgesteld, via scans genomen bij boarding door de verantwoordelijke maatschappij, dat betrokkene in het bezit was van een geldige verblijfskaart van Hongarije met nummer 001547726, geldig tot en met 31.01.2027;

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde niet tot een resultaat.

Artikel 7(2) van de Dublinverordening stelt dat welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

Artikel 12(1) van de Dublinverordening stelt dat in geval een verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene is in bezit van een verblijfstitel, verstrekt door Hongarije, dat nog geldig is. Op 21.10.2025 werden de Hongaarse instanties met toepassing van artikel 12(1) van de Dublinverordening verzocht verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Op 27.10.2025 erkenden ze hun verantwoordelijkheid en de daaruit volgende verplichting de betrokkene over te nemen conform artikel 18(1)a van de Dublinverordening.

De Hongaarse instanties deelden tevens mee dat de verblijfstitel werd afgegeven voor professionele activiteiten (werk).

De betrokkene werd gehoord op 15.10.2025 en verklaart dat hij niet gehuwd is. Betrokkene verklaart geen kinderen te hebben. Hij verklaart geen familie in België, noch Europa te hebben. De betrokkene stelt dat hij in augustus 2025 vertrok uit Jemen naar Saoedi-Arabië. Hij vertrok uit Saoedi-Arabië op 02.09.2025 naar Hongarije waar hij op 09.10.2025 het vliegtuig nam naar Istanbul om vervolgens een dag later naar België te vliegen. Op 14.11.2025 werden de Hongaarse instanties verzocht in het geval van de betrokkene waarborgen te geven wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming. Ze stuurden op 25.11.2025 een mededeling waarin ze verzekerden dat ze de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze bevestigen dat de betrokkene tijdens de procedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en op een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van de verzoeker.

De Dublinverordening is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in de Dublinverordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van de Dublinverordening. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van de Dublinverordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou

hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Hongarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in haar geval sprake is van omstandigheden, eigen aan haar situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat het een veilig land is, waar de mensenrechten worden gerespecteerd en er geen racisme is. Hongarije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM.

Sinds 01.07.2019 draagt in Hongarije een nationaal algemeen directoraat voor beleid inzake vreemdelingen ('National Directorate-General for Aliens Policing' /'Országos Idegenrendészeti verder NDGAP) de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van het beleid inzake immigratie en asiel. Deze instantie staat onder toezicht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar functioneert als een wetshandavingsinstantie onder de Politiewet ('Act XXXIV of 1994 on the Police'). Het hoofd van het directoraat is de algemeen directeur, die wordt benoemd door de minister. De NDGAP is verantwoordelijk voor de procedure tot het bekomen van internationale bescherming via haar 'Directoraat Vluchtelingenzaken' en voor het beheer van de open opvangcentra en de centra voor detentie.

Hongarije kent sinds 2007 een wet inzake asiel ('Act LXXX of 2007 on Asylum' / 2007. évi LXXX. törvény a menedékjogról), hierna de Asielwet). Het recht op de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming wordt beoordeeld in een enkele procedure waarin de eerste administratieve fase wordt uitgevoerd door de NDGAP. De tweede instantie bestaat uit een gerechtelijke toetsingsprocedure die wordt uitgevoerd door regionale rechtbanken. Naast de normale procedure bestaat een niet-ontvankelijkheidsprocedure en een versnelde procedure.

Een bron over internationale bescherming in Hongarije is het rapport van het mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Katalin Juhász, Gruša Petrov Katarina en Zolt Szekeres, 'Asylum Information Database – Country Report : Hungary – 2024 update', laatste update op 10.06.2025, hierna AIDA-rapport, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://asylumineurope.org/reports/country/hungary/>). Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Hungary' dat door de Hongaarse autoriteiten in 2023 werd opgesteld en op 24.05.2024 werd aangevuld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op

<https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier.

In 2015 kondigde de Hongaarse overheid de noodtoestand af vanwege een 'crisisituatie ten gevolge van massale immigratie'. Dit impliceerde dat in provincies die grenzen aan Servië, Slovenië, Kroatië en Oostenrijk specifieke regels golden voor onderdanen van derde landen die Hongarije illegaal binnenkwamen en/of er illegaal verbleven en dat bepaalde bepalingen van de Asielwet werden opgeschort. Zo kreeg de politie de bevoegdheid om immigranten die onregelmatig in het land verblijven en internationale bescherming willen vragen in Hongarije, terug te sturen over de grensafscheiding, ongeacht waar in het land zij zich bevinden en zonder een beoordeling van individuele omstandigheden (AIDA-rapport, pagina's 12 en 19). Op 09.03.2016 werden deze bepalingen met regeringsbesluit 41/2016 uitgebreid tot het hele grondgebied en sindsdien meermaals verlengd. In 2017 werd ingevoerd dat verzoeken om internationale bescherming enkel konden worden ingediend in bepaalde 'transitzones' en verzoekers gedurende heel de procedure in deze transitzone dienden te verblijven (AIDA-rapport, pagina 20).

In haar uitspraak van 14.05.2020 in de gevoegde zaken C-924/19 PPU en C-925/19 PPU beoordeelde het HvJEU de systematische vasthouding van verzoekers om internationale bescherming in de 'transitzones' als onwettige detentie. Een week na de uitspraak sloot de Hongaarse regering de transitzones en kondigde ze de invoering aan van nieuwe bepalingen inzake internationale bescherming.

Op 26.05.2020 werd met een nieuw regeringsbesluit de zogenaamde 'ambassade-procedure' ingevoerd, waarbij personen die internationale bescherming willen vragen, voorafgaand een intentieverklaring dienen in te dienen bij de Hongaarse ambassades in Belgrado (Servië) en Kyiv (Oekraïne). De ambassade stuurt deze intentieverklaring vervolgens naar de NDGAP, die deze onderzoekt binnen een termijn van 60 dagen. Het NDGAP geeft na onderzoek de ambassade de instructie al dan niet een speciale, eenmalige toestemming tot binnenkomst te verstrekken voor Hongarije teneinde er een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen (AIDArapport, pagina 20). Enkele door de wet bepaalde categorieën kunnen internationale bescherming vragen in Hongarije zonder voorafgaand een intentieverklaring in te dienen. Dit zijn begunstigden van subsidiaire bescherming, die in Hongarije verblijven; familieleden van begunstigden van internationale bescherming die in Hongarije verblijven en personen die voorwerp zijn van gedwongen maatregelen of sancties die de persoonlijke vrijheid inperken (AIDA-rapport, pagina 21).

Het HvJ-EU stelde in haar uitspraak van 17.12.2020 in de zaak C-808/18 dat Hongarije verschillende bepalingen in de Richtlijnen 2013/32/EU ('Procedurerichtlijn') en 2013/33/EU ('Opvangrichtlijn') niet nakwam. In de uitspraak van 16.11.2021 in de zaak C 821/19 kwam het Hof tot eenzelfde conclusie. Op 22.06.2023 beoordeelde het HvJ-EU in de zaak C 823/21 de 'ambassade-procedure' als strijdig met de EU-regelgeving.

Op 13.06.2024 veroordeelde het HvJ-EU Hongarije vanwege het niet naleven van het arrest C-808/18 tot een betaling aan de Europese Commissie van een forfaitair bedrag van 200.000.000 euro en een dwangsom van 1.000.000 euro per dag tot de datum van naleving van het arrest (AIDA-rapport, pagina 13). De 'ambassade-procedure' is nog steeds van kracht. In 2024 werden in Hongarije 29 verzoeken om internationale bescherming ingediend en werden 6 intentieverklaringen ontvangen. Volgens het AIDA-rapport werd in 2024 geen toestemming tot binnenkomst afgegeven (pagina 20). Nog volgens het AIDA-rapport ontving Hongarije in 2024 821 verzoeken tot over- of terugname volgens de bepalingen van de Dublinverordening en werden 20 overdrachten aan Hongarije effectief uitgevoerd (pagina 47). De Hongaarse instanties erkennen verantwoordelijk te zijn voor de behandelingswijze van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. We merken op dat het AIDA-rapport stelt dat hoewel personen, die onder de bepalingen van de Dublin-verordening aan Hongarije worden overgedragen niet vallen binnen de categorieën die volgens de wet zijn toegestaan internationale bescherming te vragen binnen het Hongaarse grondgebied, het NDGAP meedeelde dat overgedragen personen een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen indien ze hebben verklaard dat ze dit wensen ('The NDGAP clarified that, according to the authority's interpretation and practice, applicants returned through the Dublin procedure have to declare upon arrival whether they intend to uphold their asylum application lodged in the transferring country, and if they do, the asylum procedure will commence', pagina 55). Het bovenvermelde informatieblad stelt dat een overgedragen persoon na aankomst wordt gehoord door de politie en dat indien hij of zij verklaart internationale bescherming te willen vragen een verzoek om internationale bescherming wordt geregistreerd (pagina 7). Bovenal benadrukken we dat de Hongaarse instanties in het geval van de betrokkene op 25.11.2025 expliciete garanties gaven wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangstructuren. Ze zullen de betrokkene toegang verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk behandelen. Ze bevestigen dat de betrokkene tijdens de procedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en op een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van de verzoeker.

De Asielwet voorziet geen termijn waarbinnen een verzoek om internationale bescherming moet worden ingediend. Een verzoek moet in persoon bij het NDGAP worden ingediend door de persoon die bescherming (AIDA-rapport, pagina 34). Het AIDA-rapport stelt dat de meeste verzoekers in de praktijk worden geïnterviewd en tolken beschikbaar zijn (pagina 37). Een verzoeker kan vragen dat de functionaris, die het interview zal doen, en de tolk van hetzelfde geslacht zijn en volgens het AIDA-rapport wordt in de meeste gevallen op dat verzoek ingegaan (pagina 37). Het AIDA-rapport maakt gewag van onvolkomenheden wat betreft tolken en vertaling zoals het gebrek aan een gedragscode, een kwaliteitscontrole en een opleiding van tolken en vertalers, maar meldt tevens dat in 2018 een nieuwe procedurele waarborg in de wet werd ingevoerd. De NDGAP is sindsdien verplicht rekening te houden met de mogelijke verschillen en tegenstellingen tussen het land van herkomst en de culturele achtergrond van de tolk en die van de verzoeker, zoals die door de verzoeker aan de autoriteit werd gemeld (pagina 39). Hoewel het AIDA-rapport melding maakt van problemen wat betreft tolken en vertaling zijn er geen aanwijzingen dat op dat vlak sprake is van structurele tekortkomingen. De door de wet voorziene termijn voor het nemen van een beslissing ten gronde bedraagt 60 dagen.

De Asielwet bepaalt dat deze termijn voor het verstrijken ervan eenmaal met 21 dagen kan worden verlengd (AIDA-rapport, pagina 36). Volgens het AIDA-rapport was eind 2024 sprake van 16 hangende dossiers (AIDA-rapport, pagina 35). Een beslissing inzake internationale bescherming moet mondeling aan de verzoeker worden meegedeeld in zijn of haar moedertaal of in een andere taal die hij of zij begrijpt. Naast deze mondelinge mededeling moet de beslissing ook schriftelijk worden meegedeeld, maar enkel in het Hongaars. Het AIDA-rapport meldt dat vertegenwoordigers van de niet-gouvernementele organisatie 'Hungarian Helsinki Committee' (hierna HHC) bevestigden dat sinds 2019 en ook in 2024 beslissingen meestal door een tolk aan de verzoeker werden vertaald (pagina 42).

De Asielwet voorziet dat verzoekers die daaraan nood hebben recht hebben op kosteloze rechtsbijstand overeenkomstig de bepalingen van de wet inzake rechtsbijstand of door een in de rechtsbescherming geregistreerde ngo. Aan het criterium van nood wordt geacht te zijn voldaan, aangezien verzoekers ongeacht hun inkomen of financiële situatie als behoeftig worden beschouwd, op basis van hun verklaringen over hun inkomen en financiële situatie. De wet inzake rechtsbijstand bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op kosteloze rechtsbijstand indien zij aanspraak kunnen maken op voorzieningen en ondersteuning op grond van de Asielwet (AIDA-rapport, pagina 45). Rechtsbijstand kan worden verleend door advocaten, ngo's of rechtenfaculteiten die zich registreerden bij de Dienst Rechtsbijstand van het Bureau Justitiële Zaken van het Ministerie van Justitie.

Tegen de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming dient binnen een termijn van 8 dagen beroep te worden aangetekend. Het terugbrengen van de oorspronkelijke termijn van 15 dagen naar 8 in 2013 lokte kritiek uit van het UNHCR en ngo's zoals HHC, die stelden dat dit de toegang tot een effectief rechtsmiddel in gedrang bracht (AIDA-rapport, pagina 42). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Hongaarse instanties op 13.10.2025 wat betreft de betrokkene meedeelden dat ze toegang zal hebben tot een effectief rechtsmiddel. Een beroep tegen het niet verlenen van internationale bescherming heeft geen automatisch schorsend effect. Het HvJ-EU oordeelde in haar bovenvermelde uitspraak in zaak C-808/18 dat Hongarije het recht niet eerbiedigde dat de Procedurerichtlijn toekent aan iedere verzoeker om internationale bescherming om op het grondgebied van de betrokken lidstaat te kunnen blijven na de afwijzing van zijn verzoek tot het verstrijken van de termijn waarbinnen beroep tegen die afwijzing kan worden ingesteld of, indien beroep is ingesteld, totdat daarover een beslissing is genomen. Hongarije wijzigde zijn wetgeving hieromtrent niet, maar het AIDA-rapport stelt dat het ontbreken van opschortende werking in de praktijk nooit een probleem vormde. Volgens het rapport zou het HHC geen weet hebben van gevallen in de reguliere procedure waarin een handhavingsmaatregel werd gestart voordat een beslissing inzake het beroep was genomen (pagina 43).

Verzoekers hebben het recht om te werken na het verstrijken van 9 maanden vanaf het begin van hun procedure. Een werkgever moet een werkvergunning aanvragen – geldig voor 1 jaar en verlengbaar – bij het plaatselijke arbeidsbureau. Verzoekers kunnen volgens het AIDA-rapport solliciteren naar banen die niet worden ingenomen door staatsburgers of onderdanen van de Europese Economische Ruimte (AIDA-rapport, pagina 90). We merken op dat dit in overeenstemming is met artikel 15 van de Opvangrichtlijn die bepaalt dat lidstaten om overwegingen van arbeidsmarktbeleid voorrang mogen geven aan burgers van de Unie en onderdanen van staten die partij zijn bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, alsook aan onderdanen van derde landen die legaal in de Unie verblijven.

Het bovenvermelde informatieblad stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Hongarije recht hebben op huisvesting en voorzieningen in een opvangcentrum, vergoeding voor reiskosten, gezondheidszorg, een vergoeding van onderwijs- en opleidingskosten en een toelage in cash (pagina 3). De huisvesting omvat concreet accommodatie, 3 maaltijden per dag of een gelijkwaardige bijdrage; eetgerei en

toiletvoorzieningen of een gelijkwaardige sanitaire vergoeding en kleding (pagina 3). Er zijn op dit ogenblik 3 operationele open opvangcentra : Vámoszabadi en Balassagyarmat nabij de grens met Slowakije en Fot nabij Boedapest, dat is gericht op de opvang van niet begeleide minderjarigen. Het lage aantal verzoeken om internationale bescherming heeft uiteraard een effect op de bezetting van deze centra. Het AIDA-rapport meldt dat eind 2024 niemand werd opgevangen in Vámoszabadi terwijl in Balassagyarmat 13 personen, waaronder 4 verzoekers om internationale bescherming, verbleven. In het centrum van Fot was eind 2024 sprake van 12 bewoners, waaronder 2 verzoekers om internationale bescherming (AIDA-rapport, pagina 87).

Volgens het bovenvermelde informatieblad hebben verzoekers recht op eerstelijnsgezondheidszorg, onderzoeken en behandelingen binnen het kader van de huisartsgeneeskunde, onderzoeken en medische behandelingen die worden verstrekt door gespecialiseerde ambulante zorg in geval van dringende noodzaak, samen met de medicijnen en materialen voor medische verbanden die bij de zorg worden gebruikt, medische behandelingen zoals voorgeschreven met inbegrip van chirurgische ingrepen, evenals de medische benodigdheden en prothesen die bij de medische behandeling worden gebruikt medische zorg, medicijnen, materialen voor medische verbanden voor de medische behandeling en maaltijden (pagina 4). Verzoekers krijgen gezondheidszorg van een huisarts in het opvangcentrum of in geval ze verblijven in een privé-accommodatie van de huisarts met een territoriale dienstverleningsplicht op de plaats van verblijf van de verzoeker (pagina 2). Het AIDA-rapport meldt dat in Balassagyarmat verzoekers gespecialiseerde en algemene medische zorg krijgen van lokale zorgverstrekkers (pagina 93). Het AIDA-rapport maakt gewag van factoren die toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren (pagina 93) maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Hongarije dermate problematisch is dat een overdracht aan Hongarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een gezondheidsproblematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Hongarije per definitie geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Hongaarse autoriteiten worden vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Hongarije niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Hongarije niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. De betrokkene werd gehoord op 23.09.2025 en stelde toen dat hij een goede gezondheid heeft. Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Gelet dat Hongarije, ondanks verschillende veroordelingen door het HvJ-EU vanwege het niet nakomen van zijn verplichtingen uit hoofde van het recht van de Europese Unie en door het EHRM, uitdrukkelijke en individuele garanties heeft gegeven dat de betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het zijn verplichtingen inzake opvang en het recht op een effectief rechtsmiddel zal nakomen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Hongarije een reëel risico inhoudt op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de

Dublinverordening. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(1) van de Dublinverordening.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Hongarije en dient hij zich aan te bieden bij Hongaarse autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Het dringend karakter van de vordering wordt door verweerder in zijn nota ook niet betwist.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

2.3.2. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

“- artikel 3 EVRM;

- artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “EU-Handvest);
- artikelen 3(2), tweede en derde lid en 17 van de Dublin III-verordening;
- de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel
- manifeste beoordelingsfout”.

Hij betoogt als volgt:

“ENIG MIDDEL AFGELEID UIT DE SCHENDING VAN

- *artikel 3 EVRM;*
- *artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “EU-Handvest”);*
- *artikelen 3(2), tweede en derde lid en 17 van de Dublin III-verordening;*
- *de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel*
- *manifeste beoordelingsfout.*

Verzoeker meent dat een gedwongen terugkeer naar Hongarije een schending van artikel 3 EVRM juncto artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3.2. van de Dublin III-verordening zou uitmaken.

A) Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

A) Algemeen: Artikel 3 EVRM en Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening: Inhoud en interpretatie

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker.1

Artikel 3, 2, tweede lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen.2

In dit kader verwijst de tegenpartij in de bestreden beslissing naar het wederzijds vertrouwensbeginsel, zijnde het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Verzoeker merkt op dat dit vermoeden weerlegbaar is.

Het EHRM bepaalt dat dit vermoeden weerlegd wordt wanneer er zwaarwegende gronden worden aangehaald die aannemelijk maken dat de asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. Dit weerlegbaar vermoeden bevestigde het EHRM nogmaals in het arrest Tarakhel v. Zwitserland van 4 november 2014.

Het concept van “een asielprocedure en opvangvoorzieningen die systeemfouten bevatten” komt uit het Arrest N. S. (C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department de dato 21 december 2011 van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In dit arrest werd in punten 81 en 86 geoordeeld dat “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt” en “Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.”

Bij de toepassing van de Dublin-verordening moeten de lidstaten nagaan of de asielprocedure van de lidstaat waarnaar de betrokken personen worden overgedragen voldoende waarborgen bevat.

Om te beoordelen of verzoekers een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient de verwerende partij de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Hongarije te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval.

Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico aangezien het voldoende concreet en aantoonbaar is.

Verder in huidig verzoekschrift maakt verzoeker dan ook, zowel wat de algemene situatie in Hongarije betreft, aannemelijk dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij verwijdering naar Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling.

Er werd reeds geoordeeld door het EHRM in het arrest M.S.S./België en Griekenland van 21 januari 2011 dat de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid moet beschikken om de omstandigheden in het aangezochte land ten gepasten tijde te doen gelden.

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. Er rust dan ook op de verwerende partij de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit het arrest N.S C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department en de conclusie van de advocaat-generaal in dezelfde zaak kan besloten worden dat er sprake kan zijn van “systeemfouten” in een asielprocedure en de opvangvoorzieningen als meerdere bepalingen van de richtlijnen 2003/9 (intussen vervangen door richtlijn 2013/33/EU), 2004/83 en 2005/85 (intussen vervangen door richtlijn 2013/32/EU) geschonden zijn of ernstig dreigen geschonden te worden en dat die schendingen tevens een schending inhouden van de in het Handvest verankerde grondrechten.

B) Algemeen: de toepasselijke rechtspraak (arresten Tarakhel c. Zwitserland en C.K. tegen Slovenië)

Op 4 november 2014 heeft het EHRM zijn arrest Tarakhel c. Suisse geveld, dat de kwestie behandelt of een overdracht aan Italië een mogelijke schending vormt van artikel 3 EVRM.

Het arrest Tarakhel leert ons het volgende :

- 1) *Hoewel het Hof meent, in dit arrest, dat er geen systematische schending is in Frankrijk voor de asielzoekers van artikel 3 EVRM, houdt zij echter wel rekening met de extreme kwetsbaarheid van asielzoekers en stelt zij dat er een mogelijke schending van artikel 3 EVRM is:*

« §115. While the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot therefore in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country, the data and information set out above nevertheless raise serious doubts as to the current capacities of the system. Accordingly, in the Court’s view, the possibility that a significant number of asylum seekers may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, cannot be dismissed as unfounded. » (we onderlijnen)

Het blijkt duidelijk uit de verschillende gezaghebbende internationale rapporten (zie infra) dat deze mogelijkheid vandaag de dag effectief groter is dan aan het begin van 2014.

- 2) *Het EHRM onderlijnt dat de beoordeling van de minimum graad van ernst vereist door artikel 3 EVRM relatief is en rekening dient te houden met de specifieke bescherming van asielzoekers en hun buitengewone kwetsbaarheid :*

« 118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention. » (we onderlijnen)

3) De positieve verplichtingen uiteengezet door het EHRM in Tarakhel dienen in verband gebracht te worden met de kwaliteitsgraad die vereist wordt van de asielprocedures om zodoende met de nodige ernst een verdedigbare grief in het asielkader te onderzoeken. Voor het EHRM betreft de Dublin procedure de toegangspoort tot de asielprocedure, het is dan ook belangrijk dat de asielzoekers dadelijk bij aankomst kunnen genieten van de nodige procedurele waarborgen. Er dient een verband gelegd te worden tussen het arrest Tarakhel en het arrest Sharifi en andere c. Italie en Griekenland (Verzoekschrift 16643/09) van 21 oktober 2014, waarin het Hof stelt :

« 169. Il n'est pas dépourvu d'intérêt, du reste, que, d'une part, la directive Procédure, telle qu'applicable ratione temporis, imposait déjà aux États membres de l'Union européenne de veiller, notamment, à ce que les personnes aient un accès effectif à la procédure d'asile (paragraphe 71 ci-dessus), et que, d'autre part, les obligations découlant de la directive Accueil s'appliquent à tous les ressortissants de pays tiers et apatrides à la seule condition qu'ils déposent une demande d'asile à la frontière ou sur le territoire d'un État membre (paragraphe 67-68 ci-dessus). La récente refonte du droit de l'Union européenne en la matière (paragraphe 63-65, 69-70 et 72-73 ci-dessus) renforce ces principes : tous les droits procéduraux et matériels reconnus aux demandeurs d'asile supposant l'introduction d'une demande d'asile, plusieurs dispositions du règlement Dublin III et de la directive Procédure refondue visent à assurer un accès effectif à cette procédure, accès dont une information exhaustive et compréhensible des intéressés constitue le préalable indispensable. » (we onderlijnen)

De positieve verplichtingen uiteengezet in het arrest Tarakhel zijn in dezelfde lijn als de redenering van het Hof van Justitie in haar arresten Cimade en Saciri waarin de Opvangrichtlijn geïnterpreteerd wordt en het doel van continuïteit van opvang uiteengezet wordt.

4) In het arrest Tarakhel, benadrukt het Hof het feit dat het noodzakelijk is, gezien de reële mogelijkheid van schending van artikel 3 EVRM bij een overdracht naar Hongarije dat de Staat die de asielzoeker wenst over te dragen individuele garanties bekomt van de Hongaarse autoriteiten die aantonen dat de asielzoeker in kwestie opgevangen zal worden en ten laste genomen zal worden bij aankomst.

Er was inderdaad sprake in het arrest Tarakhel van een familie met minderjarige kinderen maar het EHRM interpreteert deze eis tot garantie niet a minima. De groep van asielzoekers vormt een zeer kwetsbare groep. Zie arrest Tarakhel, §122 :« 122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention»

In het Arrest C.K., H.F., A.S. c. Sloveense Republiek van 16 februari 2017 stelt het Hof van Justitie dat de overdracht van de asielzoeker in het kader van de Dublin III-verordening enkel mag gebeuren wanneer de overdracht niet leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is het geval wanneer de overdracht van een asielzoeker met een mentale of fysieke aandoening kan leiden tot een reëel risico op een significante en onomkeerbare verergering van de gezondheidstoestand.

Het HvJ brengt naar voor dat het niet uitgesloten is dat de overdracht van een asielzoeker met ernstige gezondheidsproblemen, op zichzelf, voor de betrokkene een risico uitmaakt op een onmenselijke of

vernederende behandeling. Dat staat dan los van de kwaliteit van de opvang en de beschikbare zorgen in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag internationale bescherming.

Het HvJ vervolgt dat, in het kader van een beroep in de zin van artikel 27 van de Dublin III-verordening, de lidstaten objectieve elementen die de ernst van de gezondheidstoestand en de significante en onomkeerbare gevolgen aantonen niet buiten beschouwing mogen laten. Zoals bijvoorbeeld medische attesten. Het HvJ verwijst naar rechtspraak die concludeert dat dit niet betekent dat de repatriëring van personen die dreigen met zelfmoord niet mogelijk is. Wel moet de overdragende lidstaat concrete maatregelen nemen om dit te verhinderen. De overdragende lidstaat kan hiervoor samenwerken met de verantwoordelijke lidstaat. Indien de maatregelen en voorzorgen onvoldoende zijn, moeten de lidstaten de uitvoering van de overdracht van de betrokken persoon in het kader van de Dublin III-verordening opschorten.

Het HvJ besluit dat de lidstaten artikel 4 van het Handvest als volgt moeten interpreteren:

- Zelfs wanneer er geen ernstige redenen zijn om het bestaan van systeemfouten aan te nemen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen van de verantwoordelijke lidstaat voor de aanvraag internationale bescherming kan de overdracht van de asielzoeker enkel gebeuren wanneer de overdracht niet leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Indien een overdracht van een asielzoeker met een mentale of fysieke aandoening kan leiden tot een reëel risico op een significante en onomkeerbare verergering van de gezondheidstoestand van de betrokkene houdt deze overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling in.

- Lidstaten en hun rechtsprekende instanties moeten, vooraleer over te gaan tot een overdracht, alle twijfel wegnemen over de impact op de gezondheidstoestand van de betrokkene. Lidstaten moeten maatregelen nemen zodat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden die de gezondheidstoestand van de betrokkene garanderen. Indien de voorzorgen niet voldoende zijn, moeten de betrokken autoriteiten van de lidstaten de uitvoering van de overdracht schorsen zolang de gezondheidstoestand een overdracht in de weg staat.

Bovenvermelde rechtspraak verzet zich tegen een transfer van verzoeker naar Hongarije, hetgeen verder zal worden aangetoond.

c) Het risico op schending van het non-refoulement beginsel in het licht van de actuele situatie in Jemen

Ten eerste moet rekening gehouden worden met verzoekers Jemenitische afkomst en nationaliteit, alsook met de bijzonder instabiele en langdurig verslechterende humanitaire en veiligheidssituatie in Jemen.

Volgens het COI Focus van het CEDOCA over Jemen (COI Focus Jemen, CEDOCA, 19 mei 2025, stuk 4) is de humanitaire situatie uiterst ernstig, waarbij tal van bronnen deze omschrijven als de ergste humanitaire crisis ter wereld ("the worst humanitarian crisis in the world") (stuk 4, p. 3). De gevechten tussen de verschillende strijdende partijen en de bombardementen van de door Saoedi-Arabië geleide coalitie hebben zware schade aangericht aan de Jemenitische infrastructuur en economie. Er is een groep van 4,5 miljoen Internally Displaced Persons (IDP's) in Jemen (COI Focus Jemen, CEDOCA, 19 mei 2025, p. 2-3).

Volgens de Verenigde Naties hebben in 2025 zo'n 19,5 miljoen Jemenieten humanitaire bijstand nodig tegenover 18,2 miljoen in 2024. 17,1 miljoen Jemenieten, 49 % van de bevolking, ondervindt acute voedselonzeekerheid en 3,5 miljoen zijn ondervoed. OCHA verwacht dat in 2025 zo'n 5 miljoen mensen extreme voedselonzeekerheid zullen ondervinden (stuk 4, p. 46). Drie districten verkeerden in augustus 2024 aan de grenswaarden van een hongersnood volgens de VN Integrated Food Security Phase Classification. De VN merkt hierbij op dat de hongersnood veroorzaakt wordt door de oorlogssituatie in Jemen (COI Focus Jemen, CEDOCA, 19 mei 2025, p. 46).

Het CEDOCA documenteert voorts dat ondanks het bestand van 2022, de strijdende partijen in Jemen zich nog steeds schuldig maken aan ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht, waaronder illegale aanvallen op burgers. Hierbij is er sprake van een grote mate van straffeloosheid voor de plegers van dit geweld (COI Focus Jemen, CEDOCA, 19 mei 2025, p. 41). Amnesty International bevestigt dat in 2023, hoewel er een afname in geweldsincidenten waarneembaar was, alle conflictpartijen zich nog steeds schuldig maken aan het aanvallen en beschieten van burgers en civiele gebieden (COI Focus Jemen, CEDOCA, 19 mei 2025, p. 41).

Het bijzonder instabiele karakter van de situatie in Jemen, het ontbreken van vooruitzichten op verbetering op korte termijn, de gedocumenteerde ernst van de humanitaire crisis, en de recente ontwikkelingen in bepaalde EU-lidstaten die een verhoogd risico op refoulement met zich meebrengen, maken dat elke beslissing betreffende een verzoeker van Jemenitische afkomst ten volle rekening moet houden met deze elementen en

met het reële risico op schending van zijn grondrechten in geval van gedwongen terugkeer, zoals voorgeschreven door het Europees en internationaal recht inzake internationale bescherming.

Gelet op deze hoogst onzekere situatie en premature maar verstrekkende gevolgen van het besluit van de Hongaarse autoriteiten om Jemenieten asielaanvragen te weigeren, zonder hen de kans te geven toegang te krijgen tot de asielprocedure met waarborgen voor een onafhankelijk, volledig en grondig onderzoek en hen met het oog op verwijdering te dwingen terugkeerdocumenten te ondertekenen, volgt dat verzoeker niet teruggestuurd mag worden naar Hongarije, aangezien dergelijke overdracht een risico inhoudt op een schending van het beginsel van non-refoulement.

Dit sluit aan bij de logica van het arrest M.S.S. t. Griekenland, waarin het EHRM oordeelde dat een overdracht verboden is wanneer deze de betrokkene blootstelt aan een reëel risico van indirect refoulement wegens het falen van het beschermingssysteem in de verantwoordelijke lidstaat.

Bijgevolg volgt dat verzoeker niet aan Hongarije mag worden overgedragen, aangezien de bestaande tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure hem daadwerkelijk blootstellen aan het risico van verwijdering naar Jemen, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

d) De individuele omstandigheden van verzoeker

De persoonlijke situatie van verzoeker vereist een afzonderlijke beoordeling, zowel wegens zijn herkomst als wegens zijn medische en psychosociale kwetsbaarheid. Uit zijn getuigenis (stuk 5) blijkt dat hij sinds meerdere jaren kampt met gezondheidsproblemen waarvoor verschillende onderzoeken noodzakelijk waren. Deze informatie wordt bevestigd door het antwoord van het Szent Margit Medisch Centrum (stuk 9), waarin het ziekenhuis zelf aangeeft dat verzoeker herhaaldelijk medisch werd opgevolgd: zo onderging hij op 22 februari 2023 een chirurgisch onderzoek en een dringende abdominale echografie wegens buikpijn; op 18 augustus 2023 een NKO-consultatie; op 2 april 2024 een thoraxfoto; en op 5 juli 2024 een laboratoriumonderzoek (stuk 8, p. 1–2).5

Deze elementen tonen aan dat verzoekers persoonlijke situatie een afzonderlijke en bijzonder zorgvuldige beoordeling vergt. Zowel zijn Jemenitische herkomst als zijn medische en psychosociale kwetsbaarheid maken duidelijk dat hij aangewezen is op continue medische opvolging, zoals bevestigd door het Szent Margit Medisch Centrum (stuk 9). In het licht hiervan kan een overdracht naar Hongarije, waar de toegang tot behandeling en procedure niet gewaarborgd is, niet worden verantwoord.

Het is in dit verband opmerkelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing in het geheel geen melding maakt van de gezondheidsproblemen van verzoeker, terwijl uit zijn eigen verklaring (stuk 5) én uit het medisch dossier van het Szent Margit Medisch Centrum (stuk 8) blijkt dat hij reeds sedert meerdere jaren met aanhoudende medische klachten kampt en herhaaldelijk werd onderzocht en behandeld. Gelet op de ernst en de duur van deze problematiek, lijkt het weinig aannemelijk dat verzoeker hiervan géén melding zou hebben gemaakt tijdens zijn gehoor van 15 oktober.

Het volledig ontbreken van enige verwijzing naar deze gegevens in de bestreden beslissing bevestigt aldus dat de verwerende partij de persoonlijke situatie van verzoeker niet naar behoren heeft onderzocht, noch in aanmerking heeft genomen, wat de zorgvuldigheid en de rechtmatigheid van de beslissing verder aantast.

Daarom moet de bestreden beslissing worden geschorst. Door een overdracht naar Hongarije te bevelen ondanks de gedocumenteerde systeemfouten en zonder rekening te houden met verzoekers medische en psychosociale kwetsbaarheid, stelt de beslissing hem bloot aan een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM. Bovendien schendt de beslissing zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het minutiebeginsel, aangezien verwerende partij geen volledig en nauwkeurig onderzoek heeft verricht naar de relevante feiten, noch naar verzoekers individuele omstandigheden. In deze omstandigheden kan de beslissing niet naar recht worden uitgevoerd.

e) De algemene situatie in Hongarije en nieuwe analyse van terugkeermogelijkheden in Hongarije

De formele motiveringsplicht veronderstelt, wil zij toereikend zijn, dat de overheid haar beslissing aanpast en verdiept wanneer bijzondere omstandigheden dat vereisen.

Een dergelijke verzwaarde motiveringsplicht geldt in het bijzonder wanneer de overheid voornemens is een eerdere handelwijze of vaste praktijk te verlaten. In dat geval moet uit de beslissing duidelijk blijken welke nieuwe elementen een ommekeer verantwoorden, waarom eerdere beoordeling of praktijk niet langer wordt gevolgd, en hoe dit alles zich verhoudt tot de continuïteit van het bestuurshandelen en de rechtszekerheid van de betrokken vreemdeling.

In casu dringt dit vereiste zich des te sterker op. De feitelijke situatie van het asiel- en opvangsysteem in Hongarije is sinds 2020 niet gewijzigd⁷, zoals uitvoerig gedocumenteerd in de beschikbare COI-rapporten en de aanhoudende vaststellingen van niet-naleving door het Hof van Justitie en het EHRM. Niettemin heeft de Dienst Vreemdelingenzaken, ondanks het feit dat sedert 2020 geen enkele overdracht naar Hongarije daadwerkelijk werd uitgevoerd (zie contactvergadering), beslist om in dit geval wél een overdrachtsbeslissing te nemen.

Wanneer de overheid terugkomt op een jarenlange consistente praktijk van niet-uitvoering van transfers naar Hongarije, zonder dat enige wijziging in de relevante feiten of rechtscontext wordt vastgesteld, dan kan een louter formele motivatie bezwaarlijk volstaan. Er moet immers inzichtelijk worden gemaakt waarom een beleid dat beruiste op fundamentele mensenrechtelijke risico's plots wordt verlaten, en op welke wijze de overheid meent dat de — volgens alle bronnen ongewijzigde — omstandigheden in Hongarije thans geen beletsel meer vormen. Bij ontstentenis van dergelijke motivering is het voor verzoeker onmogelijk om de redelijkheid en rechtmatigheid van het ingenomen standpunt te verifiëren, wat indruist tegen het beginsel van behoorlijk bestuur en de artikelen 149 en 159 van de Grondwet inzake de motiveringsplicht.

i. Geen toegang aan de asielprocedure in Hongarije

Het blijkt uit het door verwerende partij eveneens gehanteerde AIDA rapport van 2025⁸ dat de situatie in Hongarije heel problematisch is.

In 2024 registreerde Hongarije volgens het AIDA-rapport (p. 7) slechts 29 lopende asielaanvragen. Daarvan werden 10 aanvragen afgewezen, 8 personen als vluchteling erkend, waaronder één Poolse onderdaan, en 6 personen ontvingen de subsidiaire bescherming.

Deze aantallen staan in scherp contrast met de realiteit in andere lidstaten, waar duizenden dossiers jaarlijks worden behandeld. Het uitzonderlijk lage volume in Hongarije vormt geen indicatie van een geringe behoefte aan bescherming, maar weerspiegelt een systeem dat de toegang tot de asielprocedure structureel beperkt.

Zoals het AIDA-rapport meteen duidelijk maakt, heeft Hongarije, in onmiskenbare strijd met het Unierecht, de toegang tot de asielprocedure onmogelijk gemaakt door deze te beperken tot het volgende geval (AIDA, p. 13):

“A new asylum system (embassy procedure) introduced in May 2020, severely limiting access to asylum, including for those who are legally staying in Hungary, is still in force. Asylum applications can only be lodged after a declaration of intent is approved by the asylum authority. Declarations of intent can only be lodged at the Hungarian embassy in Kyiv (Ukraine) or Belgrade (Serbia), except for beneficiaries of subsidiary protection, family members of recognised refugees and beneficiaries of subsidiary protection and those being subject to forced measures, and measures or punishments affecting personal liberty if they entered legally. In 2025, the last exception was modified and the “illegal entry” criterion was removed. This in practice means that persons detained or those under compulsory place of stay can submit an asylum application, despite the illegal entry, but those just apprehended by the police still cannot (pushbacks are therefore not affected by this modification). This change means that there will be a slightly increased number of asylum seekers in Hungary in 2025, however the system is still incompatible with the EU law, as the CJEU judgement C-823/21 from 22 June 2023 clearly states. In April 2024, the Commission has decided to send a letter of formal notice to Hungary for failing to comply with this ruling.”

Deze situatie is niet beperkt tot personen die Hongarije op irreguliere wijze zouden hebben bereikt, maar treft eveneens verzoekers die, zoals verzoeker over een geldig verblijfsrecht beschikken.

Het AIDA-rapport benadrukt immers expliciet dat het systeem de toegang tot de procedure verhindert (p. 13): “The asylum authority still continues to issue refusal decisions to those who entered Hungary legally and try to apply for asylum, stating that they are requesting something impossible, as according to the current legislative framework in place, they should submit an intent at the Hungarian Embassy prior to being allowed to apply for asylum in Hungary, despite clear judgements of domestic courts to conduct an in-merit procedure.

De wijze waarop de asielprocedure in Hongarije momenteel functioneert, dient te worden beoordeeld in het licht van de vaststellingen van het AIDA-rapport, waaruit volgt dat de toegang tot de procedure in de praktijk vrijwel volledig is ontkoppeld van de wettelijke structuur.

Het rapport preciseert dat asielprocedures slechts uitzonderlijk worden gevoerd.⁹ “Asylum procedures are rarely conducted in Hungary, due to the restrictive legislation that requires the submission of a statement of

intent at the Embassies of Kyiv or Belgrade prior of being allowed to enter Hungary in order to apply for asylum.” (AIDA). Deze regeling heeft tot gevolg dat de mogelijkheid om daadwerkelijk een asielaanvraag te doen niet langer is verbonden aan de aanwezigheid op het grondgebied, maar afhankelijk is gemaakt van een voorafgaande buitenlandse diplomatieke procedure met een discretionair karakter en zonder toegang tot een rechtsmiddel.

Deze informatie is bevestigd door de US department of State, 2024 Country Reports on Human Rights Practices: Hungary, 12 august 2025¹⁰: “Since 2020 asylum seekers were required to initially make a declaration of intent to apply for asylum at a Hungarian embassy in Serbia or Ukraine and were issued a special entry permit for the purpose of applying for international protection. The country’s asylum authority had 60 days to examine the statement of intent and make a proposal to the embassy whether to issue the asylum seekers a special single-entry travel permit. If a permit was issued, asylum seekers had to arrive at the border within 30 days of issuance and, upon arrival, immediately identify themselves to border guards, who were required to present the asylum seekers to the asylum authority within 24 hours. Those not granted a special single-entry permit at one of the country’s embassies could not request asylum. During this process, the asylum seeker was not entitled to accommodation, support services, or legal protection.

In order to protect the country’s borders, combat illegal immigration, and protect its sovereignty, on September 6, the government extended by another six months the “crisis situation due to mass migration,” which authorized police to automatically push back any third-country national intercepted for unlawfully entering or staying in the country. The “crisis situation due to mass migration” was first declared in certain counties near the Serbian border in 2015 and broadened to the whole country in 2016; it also authorized armed forces to assist police at the borders to prevent entry of migrants and asylum seekers.”

De beoordeling van verzoeken om internationale bescherming is integraal toevertrouwd aan de National Directorate-General for Aliens Policing (NDGAP). Deze instantie, die sinds 2019 als rechtshandavingsorgaan onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken fungeert, behandelt alle fasen van de eerste instantie: registratie, Dublinbeoordeling, ontvankelijkheid, versnelde procedure, inhoudelijke beoordeling en detentie. Volgens AIDA waren er in 2024 16 ambtenaren belast met asioldossiers, wat — gelet op de structureel beperkte toegang tot de procedure — resulteert in een uiterst geringe operationele capaciteit.

In formele zin bestaat de asielprocedure uit een administratieve eerste instantie en een rechterlijke toetsing door de regionale rechtbanken. De NDGAP dient binnen 15 dagen te beslissen over de ontvankelijkheid en over eventuele toepassing van de versnelde procedure; in de reguliere procedure voorziet de wet een termijn van 60 dagen voor een inhoudelijke beslissing. De rechterlijke fase biedt beroepstermijnen van 8 dagen, dan wel 3 dagen in versnelde of niet-ontvankelijkheidszaken. Het rapport benadrukt dat de rechtbanken niet gespecialiseerd zijn in asielrecht.

Sinds 26 mei 2020 — later bevestigd door de Transitional Act en vanaf 1 januari 2025 door Gov. Decree 361/2024 — is het in de praktijk slechts mogelijk een asielaanvraag in Hongarije in te dienen indien de betrokkene behoort tot een beperkte uitzonderingscategorie. Voor alle overige personen geldt het verplichte voortraject via buitenlandse diplomatieke posten. AIDA geeft hierover een nauwkeurige omschrijving (AIDA, p. 28):

“Those wishing to seek asylum in Hungary, with a few exceptions noted below, must first personally submit a ‘statement of intent’ at the Embassy of Hungary in Belgrade or in Kyiv. The embassy must then forward the ‘statement of intent’ to the NDGAP in Budapest [...] The decision bears no reasoning, and the law does not foresee any remedy.”.

De feitelijke gevolgen worden door AIDA gedocumenteerd (p. 20):

- in 2024 werd geen enkele single-entry permit verleend;
- in 2023 werden 5 vergunningen toegekend, maar “for unknown reason they did not reach Hungary”;
- in 2020–2022 ging het om slechts enkele Iraanse verzoekers.

Slechts drie categorieën zijn vrijgesteld van het ambassade-systeem:

- 1) begunstigden van subsidiaire bescherming;
- 2) hun familieleden;
- 3) personen die onder vrijheidsbeperkende of vrijheidsbenemende maatregelen vallen (met vanaf 2025 een gewijzigde formulering van deze uitzondering).

Voor alle andere personen, inclusief rechtmatig verblijvende vreemdelingen, bestaat geen toegang tot de asielprocedure.

In het licht van deze vastgestelde regeling volgt dat verzoeker, als jonge Jemenitische man die beschikt over een geldig Hongaars verblijfsrecht, geen mogelijkheid heeft om een verzoek om internationale bescherming in Hongarije in te dienen. Het AIDA-rapport maakt immers ondubbelzinnig duidelijk dat de toegang tot de asielprocedure niet afhankelijk is van de wijze van binnenkomst of van het bezit van een geldige verblijfskaart, maar van het behoren tot een uitzonderingscategorie die limitatief is opgesomd in de geldende regelgeving. Buiten deze categorieën geldt het ambassade-systeem onverkort.

AIDA omschrijft deze situatie als volgt: "For all the others, including legally staying foreigners in Hungary, it is no longer possible to apply for asylum in Hungary or at the border." (p. 21). Deze vaststelling heeft een onmiddellijk en rechtstreeks gevolg voor verzoeker: zijn rechtmatige verblijf in Hongarije verleent hem geen toegang tot, en zelfs geen mogelijkheid tot het inleiden van, een procedure voor internationale bescherming.

De duur en het verloop van de asielprocedure in Hongarije moeten worden beoordeeld aan de hand van de gegevens die door het AIDA-rapport en de Hongaarse Helsinki-Comité (HHC) worden gerapporteerd. Deze gegevens tonen aan dat de procedure niet alleen structureel moeilijk toegankelijk is, maar ook, wanneer zij uitzonderlijk wordt gevoerd, gekenmerkt wordt door aanzienlijke vertragingen en onvoorspelbaarheid.

Eerste-aanlegbeslissingen worden genomen door zogenoemde eligibility officers binnen de Afdeling Vluchtelingen zaken van de NDGAP. Een beslissing kan:

- O de vluchtelingenstatus toekennen;*
- O subsidiaire bescherming toekennen;*
- O een tolerated status verlenen indien non-refoulement terugkeer verhindert;*
- O de aanvraag niet-ontvankelijk verklaren of afwijzen ten gronde.*

Daarnaast kan de NDGAP de procedure beëindigen in welomschreven gevallen, zoals wanneer de verzoeker de aanvraag intrekt, verzochte documenten niet tijdig voorlegt, of wanneer het doel van de procedure is weggevallen. AIDA merkt hierbij op dat een in 2018 ingevoerde aanvullende beëindigingsgrond onduidelijk en potentieel problematisch is, al werd door het HHC geen toepassing ervan vastgesteld.

Het persoonlijk interview vormt een verplichte stap in de procedure. De NDGAP kan hiervan alleen afzien in twee gevallen: wanneer de verzoeker niet in staat is om gehoord te worden, of wanneer een volgend verzoek geen nieuwe elementen bevat. AIDA merkt op dat:

- de kwaliteit van interviews sterk afhankelijk is van de individuele dossierbehandelaar;*
- verslagen vaak onnauwkeurig zijn wanneer geen rechtsbijstand aanwezig is;*
- sommige gehoorpraktijken problematisch zijn, waaronder ongepaste opmerkingen (zoals gedocumenteerd in 2021 en 2024);*
- interviews vaak zeer langdurig zijn, waardoor verzoekers uitgeput raken voordat zij de kern van hun beschermingsmotieven kunnen toelichten.*

Daarnaast wordt doorgaans geen verduidelijking gegeven over het onderzoek naar een eventuele internal protection alternative (IPA), en worden tegenstrijdigheden zelden zorgvuldig uitgeklaard.

De negatieve beslissing kan worden aangevochten in een enkelvoudige rechterlijke procedure bij de regionale rechtbanken. De rechterlijke toetsing:

- is niet automatisch schorsend;*
- kent zeer korte termijnen (8 dagen, of 3 dagen in bepaalde gevallen);*
- wordt uitgevoerd door rechters die doorgaans geen specialisatie hebben in asielzaken;*
- duurt in de praktijk gemiddeld ongeveer 3 maanden.*

Voorts blijkt uit AIDA dat de implementatie van het Torubarov-arrest van het Hof van Justitie (C-556/17) inconsistent is: hoewel sommige rechtbanken zelf internationale bescherming toekennen wanneer de NDGAP eerdere rechterlijke aanwijzingen negeert, verwijzen andere zaken eenvoudig terug zonder toepassing van het arrest.

Na de asielaanvraag : « In parallel with the rejection decision, the NDGAP also immediately expels the rejected asylum seeker and orders a ban on entry and stay for 1 or 2 years. " (p. 36).

Hoewel de bestreden beslissing in een eerste fase dezelfde vaststellingen overneemt met betrekking tot de onmogelijkheid om in Hongarije een verzoek om internationale bescherming in te dienen (pp. 3–4), vermeldt zij daarentegen ook het volgende (verzoeker benadrukt): "Het bovenvermelde informatieblad stelt dat een overgedragen persoon na aankomst wordt gehoord door de politie en dat indien hij of zij verklaart internationale bescherming te willen vragen een verzoek om internationale bescherming wordt geregistreerd. (pagina 7)."

Hoewel het door de Hongaarse autoriteiten opgestelde informatieblad,¹¹ waarop de bestreden beslissing zich beroept, een beeld schetst van een voorspelbare en toegankelijk asielprocedure voor Dublin-terugkeerders, blijkt uit de onafhankelijke bronnen in dossier dat deze voorstelling niet overeenstemt met de feitelijke situatie. Volgens het informatieblad zou een overgedragen persoon bij aankomst door de politie worden gehoord en, indien hij of zij verklaart internationale bescherming te willen vragen, onmiddellijk worden geregistreerd als verzoeker. Dat narratief wordt echter systematisch tegengesproken door de beschikbare landeninformatie.

Uit het AIDA-rapport blijkt immers dat de toegang tot de Hongaarse asielprocedure de facto vrijwel volledig is afgesloten. Slechts 29 personen konden in 2024 een asielaanvraag indienen, en er werd geen enkele positieve aanbeveling afgeleverd in het kader van de ambassadeprocedure (AIDA, p. 13-14). Daarnaast wordt benadrukt dat de politie gemachtigd is om personen die uitdrukkelijk om asiel verzoeken, onmiddellijk naar Servië terug te duwen, zonder procedure of mogelijkheid tot beroep (AIDA, p. 20). Daarmee valt het kernstuk van de bewering dat een Dublin-terugkeerder bij aankomst “gehoord en geregistreerd” zou worden, volledig weg.

Wat specifiek de positie van Dublin-retourpréten betreft, vermeldt AIDA uitdrukkelijk dat zij wettelijk niet kunnen worden toegelaten tot de asielprocedure op het grondgebied. Alleen drie categorieën vormen een uitzondering, en Dublin-terugkeerders behoren daar niet toe (AIDA, p. 47-57). In de zeldzame gevallen waarin toegang toch werd verleend, gebeurde dit uitsluitend op basis van discretionaire beslissingen van de Hongaarse autoriteiten, zonder rechtsgarantie. Dat staat rechtstreeks haaks op het automatische karakter dat in het informatieblad wordt gesuggereerd.

Het document geschreven door de Hungarian Helsinki Committee, over de situatie van asielzoekers in Hongarije bevestigt dezelfde vaststellingen (stuk 6). Het stelt dat de ambassadeprocedure geen werkelijk of effectief toegangskanaal vormt tot een legale asielprocedure, en dat het juridische kader juist verhindert dat personen op het grondgebied een verzoek kunnen indienen zonder voorafgaande intentieverklaring (stuk 6, p. 2-3). Daarbij worden concrete voorbeelden gegeven van Dublin-terugkeerders die, ondanks hun aankomst in Hongarije, geen enkele toegang kregen tot de procedure: sommigen werden niet opgevangen door politie of NDGAP, anderen werden verwezen naar de ambassade in het buitenland of zelfs expliciet aangemaand het land te verlaten (stuk 6, p. 3). Zulke vaststellingen tonen ondubbelzinnig aan dat het in het informatieblad geschetste proces — een gehoor, een vaststelling van de wil om bescherming te vragen en vervolgens registratie — in de praktijk niet plaatsvindt.

Alles samen genomen tonen deze drie stukken een consistent beeld: de procedure zoals beschreven in het informatieblad is louter theoretisch en vindt geen steun in onafhankelijke bronnen. De praktijk wordt gekenmerkt door niet-toegankelijkheid, pushbacks, ontbreken van wettelijke garanties en willekeurige behandeling van Dublin-terugkeerders. Het door de Hongaarse autoriteiten gepresenteerde narratief wordt dus niet gedragen door de feitelijke bevindingen op het terrein, zoals gedocumenteerd door AIDA, bevestigd door HHC (stuk 6).

Uit de drie beschikbare bronnen blijkt duidelijk dat er geen enkele garantie bestaat dat een Dublin-terugkeerder in Hongarije daadwerkelijk toegang krijgt tot de asielprocedure.

Indien de verwerende partij aanvoert dat Hongarije individuele garanties zou hebben verstrekt, moet worden vastgesteld dat de verzoeker geen toegang heeft gekregen tot deze vermeende garanties en er dus niet op kon vertrouwen. Bovendien volgt uit de beschikbare landeninformatie dat dergelijke toezeggingen, zelfs indien zij zouden bestaan, geen rechtsgeldige zekerheid kunnen bieden wanneer zij strijdig zijn met het geldende Hongaarse recht. Volgens het AIDA-rapport blijft het wettelijk kader immers uitsluiten dat Dublin-terugkeerders op het grondgebied een asielaanvraag kunnen indienen, behoudens uitzonderingen die op hen niet van toepassing zijn (AIDA, p. 47-57). Ook Stuk 6 toont aan dat de praktijk niet wordt bepaald door individuele garanties, maar door structurele hindernissen, willekeur en het ontbreken van een effectief toegangsmechanisme (Stuk 6, p. 3). In die omstandigheden kunnen de Hongaarse asielautoriteiten geen contra legem-garanties verstrekken die de feitelijke en juridische onmogelijkheid tot toegang tot de procedure zouden opheffen.

De ontvankelijkheidsprocedure in Hongarije wordt geregeld door Section 32/F van de Asylum Act. Deze bepaling voorziet dat de asielautoriteit een aanvraag kan afwijzen bij middel van een beschikking zonder inhoudelijke beoordeling wanneer één van de volgende gronden zich voordoet:

a) de autoriteit geen bevoegdheid heeft om de aanvraag te beoordelen; b) de aanvraag betrekking heeft op een doel dat manifest onmogelijk is; c) de aanvraag afkomstig is van een persoon die manifest niet gerechtigd is om het verzoek te doen.

Volgens het AIDA-rapport valt deze procedure niet onder het toepassingsgebied van de Asylum Procedures Directive. Volgens AIDA (p. 57): « Asylum seekers who do not fall under the exceptions described under the section on the Embassy procedure but nevertheless apply for asylum, are issued a 'refusal decision' based on Section 32/F b) of the Asylum Act. The NDGAP position is that they are requesting something impossible, as according to the current legislative framework, they should submit an intent at the Hungarian Embassy prior to being allowed to apply for asylum in Hungary. The HHC litigated several of such case ».

Tegen het einde van 2022 stelde het HHC vast dat de autoriteit opnieuw weigerde aanvragen zelfs te accepteren. Deze praktijk zette zich voort in 2023. In een door het HHC gevoerde zaak bevestigde de rechtbank dat de NDGAP een beslissing had moeten nemen. De NDGAP ging in beroep, maar het Hoogerechtshof verwierp het beroep (p. 58). Uiteindelijk gaf de NDGAP

alsnog een beslissing, opnieuw onder verwijzing naar Section 32/F, ondanks het arrest van het Hof van Justitie in C-823/21, waarin ondubbelzinnig werd geoordeeld dat lidstaten asielzoekers die zich op hun grondgebied of aan de grens bevinden niet mogen verplichten tot een voorafgaande procedure bij een ambassade.

Vanaf 2024 aanvaardt de NDGAP de aanvragen weer, maar geeft onmiddellijk een refusal decision op grond van Section 32/F. In alle door het HHC aangevochten zaken vernietigde de rechtbank deze beslissingen en beval zij de NDGAP om de aanvraag te onderzoeken overeenkomstig de algemene bepalingen van de Asylum Act (AIDA).

De NDGAP vroeg vervolgens het Ministerie van Binnenlandse Zaken om advies, omdat zij van oordeel was dat zij onder de geldende wet geen inhoudelijke beoordeling kon uitvoeren. Daarna vaardigde de NDGAP opnieuw refusal decisions uit, waarin politieke argumenten werden aangehaald, alsook een verwijzing naar beslissing 32/2021 van het Constitutioneel Hof, waarin wordt gesteld dat Hongarije een soevereine bevoegdheid behoudt om fundamentele rechten te beschermen wanneer EU-recht niet effectief kan worden uitgevoerd.

Als de Hongaarse autoriteiten een niet-ontvankelijkheids beslissing nemen is (AIDA, p. 59) « The deadline for seeking judicial review against a negative decision on admissibility is shorter than in the regular procedure, as the request must be filed within only 3 calendar days »

Bovendien : « request for judicial review against the NDGAP decision declaring an application inadmissible has no suspensive effect, except for judicial review regarding inadmissible applications based on safe third country grounds. Gov. decree 570/2020. (XII. 9.), Section 5 removed the possibility to ask for an interim measure in order to prevent expulsion in case of violation of epidemic rules or when expulsion was ordered based on the risk to national security or public order, is no longer in force since June 2022. This provision had serious consequences for people who had been expelled prior to submitting their asylum application, as in case their asylum application was rejected as inadmissible, the appeal did not have a suspensive effect and even if it was requested, it did not suspend the expulsion that was ordered prior to the asylum procedure.²⁹³ However, the new GRTCN Act removed a recourse to a suspensive effect in administrative actions against a final decision ordering expulsion. » (p. 59).

Wanneer de verwerende partij zich beroept op het bestaan van "individuele garanties" die door de Hongaarse autoriteiten zouden zijn afgegeven op 25.11.2025, moet dit worden getoetst aan de objectieve landeninformatie die beschikbaar is in dossier. Uit die bronnen blijkt onmiskenbaar dat zulke garanties niet kunnen neutraliseren wat structureel en systemisch is vastgesteld door onafhankelijke organisaties (beslissing, p. :

« Bovenal benadrukken we dat de Hongaarse instanties in het geval van de betrokkene op 25.11.2025 expliciete garanties gaven wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangstructuren. Ze zullen de betrokkene toegang verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk behandelen. »

Vooreerst benadrukt het AIDA-rapport dat toegang tot het grondgebied allerminst betekent dat de betrokkene ook daadwerkelijk tot de asielprocedure wordt toegelaten. De systematische toepassing van Section 32/F, waarbij aanvragen worden afgewezen omdat zij zogenaamd iets onmogelijk verzoeken, blijft immers in stand, zelfs na tussenkomst van de rechter (AIDA, p. 57–59). AIDA documenteert bovendien dat de NDGAP herhaaldelijk weigert om asielaanvragen inhoudelijk te behandelen, ook wanneer zij formeel worden ingediend, en dat beslissingen vast worden vernietigd wegens strijdigheid met de Asylum Act — zonder dat dit tot een wijziging in de praktijk leidt.

ii. Situatie van Dublin-terugkeerders

Wat betreft de situatie van asielzoekers die naar Hongarije overdracht zou worden zijn de zelfde gelden de zelfde vaststelling, :

“The amendments to the Asylum Act adopted between 2015 and 2017 have imposed some serious obstacles to asylum seekers who are transferred back to Hungary under the Dublin Regulation with regard to re-accessing the asylum procedure.

The following situations are applicable to Dublin returnees:

- a) Persons who had not previously applied for asylum in Hungary and those whose applications are still pending would usually be treated as first-time asylum applicants. However, according to the current asylum legislation in force (Transitional Act), only three groups of persons (see Embassy procedure) can apply for asylum within the Hungarian territory. Since they are not considered an exception, Dublin returnees are not allowed to apply for asylum when returned to Hungary.*

Despite such legislation, the HHC is aware of a few cases where people returned under Dublin were allowed to submit an asylum application. The NDGAP clarified that, according to the authority's interpretation and practice, applicants returned through the Dublin procedure have to declare upon arrival whether they intend to uphold their asylum application lodged in the transferring country, and if they do, the asylum procedure will commence.

On the other hand, the HHC is also aware of a case of a Dublin returnee who, due to illness, could not appear at the NDGAP upon his return, and despite informing the NDGAP about this, was not given a new appointment. Instead, the NDGAP informed him that because he did not appear at NDGAP upon his Dublin return, he could not apply for asylum and should go to the Embassy. Therefore, the application of Dublin returnees appears sometimes allowed purely based on the discretionary decision of the NDGAP.

According to the HHC, individual assurances should therefore be obtained in each case. A transfer acceptance letter, without concrete individual assurances that a person returned under Dublin will actually be accepted in the asylum procedure in Hungary according to the Asylum Procedures Directive and be provided reception conditions according to the Reception Conditions Directive, is not enough. »

Daarnaast toont HHC aan dat Hongarije geen effectief mechanisme biedt om Dublin-terugkeerders op te vangen of hun verzoek te registreren (stuk 6). Het document vermeldt expliciet situaties waarin terugkeerders geen enkele autoriteit aantreffen, geen gehoor kregen en zelfs naar buitenlandse ambassades werden doorverwezen, ondanks hun fysieke aanwezigheid in Hongarije (Stuk 6, p. 3).

Zulke feiten staan rechtstreeks haaks op de bewering dat betrokkene bij overdracht “de mogelijkheid zal krijgen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen”.

iii. Procedurele tekortkomingen

De gebreken in de Hongaarse asielprocedure situeren zich niet op één enkel niveau, maar vormen een samenhangend geheel van tekortkomingen dat het recht op een daadwerkelijke en effectieve rechtsbescherming structureel ondermijnt. Zowel de kwaliteit van de procedure, de toegang tot juridische bijstand, als de behandeling van de ontvankelijkheid van verzoeken, zijn volgens de beschikbare bronnen ernstig problematisch.

De bestreden beslissing stelt dat Hongarije zou voldoen aan de vereisten inzake effectieve toegang tot kosteloze rechtsbijstand. Zij verwijst daarbij naar de Hongaarse Asielwet en merkt op dat verzoekers die behoeftig zijn — wat volgens de beslissing voor alle verzoekers geldt — “recht hebben op kosteloze rechtsbijstand overeenkomstig de bepalingen van de wet inzake rechtsbijstand of door een in de rechtsbescherming geregistreerde NGO.” Verder wordt aangevoerd dat “verzoekers om internationale bescherming recht hebben op kosteloze rechtsbijstand indien zij aanspraak kunnen maken op voorzieningen en ondersteuning op grond van de Asielwet” en dat rechtsbijstand kan worden verleend door “advocaten, NGO's of rechtenfaculteiten die geregistreerd zijn bij de Dienst Rechtsbijstand van het Ministerie van Justitie.” (AIDA-rapport, p. 45).

Het AIDA-rapport stelt vast dat “The deadline for lodging a request for judicial review is only 8 days” (AIDA, p. 41). Deze drastisch ingekorte termijn wordt sinds jaren scherp bekritiseerd door onder meer UNHCR, omdat zij de facto verhindert dat verzoekers tijdig toegang krijgen tot juridische bijstand en aldus een daadwerkelijk

beroep kunnen instellen. Het rapport benadrukt dat “within 8 days, it is sometimes impossible to meet a lawyer and the person might miss the deadline for the appeal” (AIDA, p. 41).

De situatie wordt nog verergerd doordat het beroep geen automatisch schorsende werking heeft: “The request for judicial review does not have automatic suspensive effect” (AIDA, p. 42). Ondanks het arrest C-808/18 van het Hof van Justitie – waarin werd geoordeeld dat Hongarije verzoekers het recht moet garanderen om tijdens het beroep op het grondgebied te blijven – merkt AIDA op dat “despite the judgement, there was no change in legislation” (AIDA, p. 42).

Het systeem verplicht verzoekers dus om een procedure in gang te zetten binnen een extreem korte termijn, zonder gewaarborgde toegang tot een advocaat en zonder dat de indiening van dit beroep schorsende werking heeft. Dit staat haaks op artikel 47 van het Handvest en artikel 13 EVRM, die vereisen dat een rechtsmiddel niet enkel formeel bestaat, maar ook effectief kan worden uitgeoefend.

iv. Structurele tekortkomingen in de juridische bijstand

De Hongaarse wetgeving voorziet formeel in gratis rechtsbijstand voor verzoekers om internationale bescherming. De bestreden beslissing stelt dat verzoekers die daaraan nood hebben recht hebben op kosteloze rechtsbijstand [...] en dat dit recht wordt geacht aanwezig te zijn voor alle verzoekers.

Deze theoretische garantie is echter volledig in tegenspraak met de bevindingen van zowel het AIDA-rapport als het HHC.

Het HHC merkt op dat de juridische bijstand in de praktijk quasi onbestaande is:

- “State-provided legal aid is virtually non-existent for asylum-seekers” (stuk, p. 4).
- Er zijn structurele taalproblemen: bijstand is enkel beschikbaar in het Hongaars.
- Verzoekers worden niet geïnformeerd over hoe zij juridische bijstand kunnen aanvragen
- In detentie weigert personeel soms zelfs te helpen bij het invullen van de vereiste formulieren.

Het rapport vermeldt dat “In 2024, only 2 asylum-seekers could request and receive such state-sponsored legal aid” (stuk 6, p. 4).

Bovendeien onderstreep HHC dat het gebrek aan juridische bijstand ook voor Dublin-terugkeerders bijzonder problematisch is:

- “Other people transferred to Hungary reported that upon arriving, there was no one from the police or NDGAP to receive them or inform them about the next steps. They had to find the NDGAP client service on their own to submit an asylum application.” (stuk 6)

De vaststelling dat de DVZ zich beroept op een louter theoretisch recht op juridische bijstand om procedurele risico's te minimaliseren, houdt dan ook geen stand. De realiteit is dat toegang tot juridische hulp in Hongarije niet verzekerd, niet toegankelijk en niet effectief is. Dit creëert een risico dat verzoeker bij een overdracht niet in staat zal zijn om zijn procedurele rechten uit te oefenen.

Volgens AIDA moet de ontvankelijkheid van een verzoek “within 15 calendar days” worden beoordeeld, zonder mogelijkheid tot verlenging (AIDA, p. 43). De toepasselijke bepalingen van de Hongaarse Asielwet (Section 51(2)) laten een brede lijst van gronden toe om een verzoek als inadmissible te bestempelen, waaronder:

- “d) The application is repeated, and no new circumstance or fact occurred [...]”, – “e) There exists a country in connection with the applicant which qualifies as a Safe Third Country”.

Het rapport benadrukt bovendien een cruciaal element: “From 2019 to 2022, the NDGAP has not provided the number of inadmissibility decisions, claiming that it does not have the data” (AIDA, p. 43).

En verder:

“In 2024, no such decision was issued” (AIDA, p. 43).

Het gebrek aan transparantie over het aantal en de aard van deze beslissingen wijst op een fundamenteel gebrek aan monitoring en rechtszekerheid. Wanneer een lidstaat gedurende vijf opeenvolgende jaren niet kan of wil meedelen hoeveel aanvragen als niet-ontvankelijk werden afgewezen, is het onmogelijk om te verifiëren of het systeem voldoet aan de vereisten van het Unierecht. Dit creëert een wezenlijk risico op willekeur, zeker in een context waar het Hof van Justitie (C-823/21) reeds heeft vastgesteld dat Hongarije de toegang tot de asielprocedure onrechtmatig beperkt.

Er dient te worden benadrukt dat de termijn van acht dagen waarin in België beroep kan worden ingesteld tegen een beslissing ten gronde reeds een bijzonder korte en strikt begrensde termijn vormt, die in de rechtsleer en in internationale rapporten vaak als problematisch wordt aangemerkt (AIDA, p. 42-43). Nochtans is zelfs dit beperkte termijnkader niet het kader waarmee verzoeker in Hongarije zou worden geconfronteerd.

Volgens het AIDA-rapport geldt immers dat “the deadlines to seek judicial review against inadmissibility decisions and rejections issued in accelerated procedures are drastically shortened to 3 days” (AIDA, p. 19). Voor bepaalde categorieën van beslissingen — in het bijzonder op grond van artikel 51(2) van de Asylum Act of in de versnelde procedure — moet een beroep binnen drie dagen worden ingesteld, zonder mogelijkheid tot verlenging.

Deze uitzonderlijk korte beroepstermijn moet bovendien worden beoordeeld in het licht van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Uit zijn aantoonbare ervaringen in Hongarije blijkt dat hij herhaaldelijk niet in staat was om te communiceren met administratieve of medische diensten, zelfs wanneer dit noodzakelijk was om elementaire stappen te begrijpen.

Verzoeker heeft al moeilijkheden gehad om zich verstaanbaar te maken en dat hij niet over de nodige taalkundige ondersteuning beschikte (stuk 7). Dit bevestigt dit patroon: het Szent-Margit ziekenhuis antwoordt op zijn klacht door te stellen dat verzoeker “voldoende Hongaars had moeten spreken” en betwist zelfs dat het incident waarbij hem geen hulp werd verleend omdat hij geen vloeiend Hongaars sprak zou hebben plaatsgevonden. Deze reactie onderstreept twee structurele problemen:

In een dergelijk kader is het hoogst onwaarschijnlijk dat verzoeker, indien hij naar Hongarije zou worden overgedragen, de draagwijdte van een beslissing tot niet-ontvankelijkheid zou begrijpen, laat staan dat hij binnen drie dagen een gemotiveerd beroep zou kunnen instellen. Dit geldt des te meer nu beslissingen enkel in het Hongaars worden betekend en er — zoals het AIDA-rapport en de HHC-brief (stuk 6) aangeven in de praktijk nagenoeg geen toegang bestaat tot rechtsbijstand: “state-provided legal aid is virtually non-existent [...] asylum seekers receive no guidance to avail themselves of this right”.

Wanneer men deze elementen samenlegt — extreem korte beroepstermijnen, gebrek aan vertaling, afwezigheid van effectieve communicatie, en een quasi-onbestaande toegang tot juridische hulp — wordt duidelijk dat verzoeker in Hongarije geen daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel zou kunnen uitoefenen in de zin van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest.

Het standpunt dat Hongarije voldoende gerechtelijke bescherming zou bieden, moet dan ook worden verworpen: in de praktijk zou verzoeker worden blootgesteld aan een procedure die hij niet kan begrijpen en waarvan hij de rechtsmiddelen niet binnen de wettelijke termijnen kan benutten. Hierdoor ontstaat een feitelijke ontzegging van het recht op een doeltreffend beroep.

Aangezien dat : « The return decision is issued jointly with the asylum rejection. The new GRTCN Act removed a recourse to a suspensive effect in administrative actions against a final decision ordering expulsion » (p. 64) moet asielzoekers zeker toegang aan rechtbijstaan krijgen.

De bestreden beslissing stelt dat “Hongarije wijzigde zijn wetgeving hieromtrent niet, maar het AIDA-rapport stelt dat het ontbreken van opschortende werking in de praktijk nooit een probleem vormde.”. Deze stelling is echter niet in overeenstemming met de beschikbare landeninformatie, noch met de rechtspraak van het Hof van Justitie, noch met de analyse van de Hongaarse Helsinki-Comité (HHC). Zij berust op een selectieve lezing van het AIDA-rapport en miskent de essentie van de vastgestelde procedurele tekortkomingen.

Het AIDA-rapport bevestigt immers dat Hongarije sinds 2015 de automatische schorsende werking heeft afgeschaft en dat deze situatie door het Hof van Justitie uitdrukkelijk onverenigbaar werd verklaard met artikel 46 van de Procedurerichtlijn. In zijn arrest C-808/18 oordeelde het Hof dat Hongarije het recht van asielzoekers om tijdens hun beroep op het grondgebied te blijven, systematisch schendt. AIDA benadrukt verder:

“The CJEU ruled on 17 December 2020 that Hungary failed to respect the right to remain during an appeal. Despite the judgment, no legislative changes were made.” (AIDA, p. 42)

Ook stelt AIDA dat vreemdelingenrechtelijke verwijderingsprocedures kunnen worden opgestart vóór de rechter over het beroep heeft beslist, hetgeen het ontbreken van automatisch schorsend effect in de praktijk een reëel risico maakt. Dit wordt bevestigd door de HHC, dat meldt dat rechtsmiddelen in Hongarije niet effectief zijn en dat de autoriteiten soms overgaan tot verwijdering ondanks een lopende procedure (stuk 6).

De bewering dat het gebrek aan opschortende werking “in de praktijk geen probleem vormt” kan dan ook niet worden gehandhaafd. Zij houdt geen rekening met het bestaan van een structurele inbreuk op artikel 46 van de Procedurerichtlijn, noch met de vaststelling van het Hof van Justitie dat deze situatie een schending van Unierecht uitmaakt. Het is bovendien onverenigbaar met de verplichting van de Belgische overheid om, overeenkomstig artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM, elk risico op een verwijdering zonder effectief rechtsmiddel te voorkomen.

Ten slotte miskent deze stelling dat verzoeker onmogelijk in staat zou zijn om een schorsingsverzoek tijdig en correct in te dienen, gelet op het structurele gebrek aan juridische bijstand in Hongarije, zoals uitvoerig gedocumenteerd door het HHC (stuk 6), én de vastgestelde taalproblemen bij toegang tot overheidsdiensten (stukken 7 en 8). In dergelijke omstandigheden verwordt het ontbreken van automatische schorsing niet tot een louter theoretisch probleem, maar tot een concreet en reëel risico dat verzoeker zonder enige vorm van rechterlijke toetsing zou worden verwijderd.

Het is dan ook onhoudbaar om te stellen dat de afwezigheid van opschortende werking “nooit een probleem vormt”: zowel het recht, de landeninformatie als de praktijkervaring van de gespecialiseerde organisaties tonen het tegendeel aan.

Vi Wijdverspreid racisme en gebrek aan respect voor de mensenrechten in het algemeen in Polen

Een analyse van de situatie in Hongarije toont aan dat verzoeker bij een overdracht zou terechtkomen in een maatschappelijk en institutioneel klimaat waarin raciale discriminatie en structureel gebrek aan respect voor fundamentele rechten niet als uitzonderingen kunnen worden beschouwd, maar als elementen die door verschillende instanties systematisch zijn vastgesteld. Deze elementen zijn relevant voor de beoordeling van het reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM.

Het AIDA-rapport documenteert onder meer dat Hongarije sinds 2015 een “state of crisis due to mass migration” handhaaft, die toelaat om afwijkende regels toe te passen die migranten en asielzoekers structureel benadelen. Deze uitzonderingsregeling legitimeert onder meer systematische pushbacks, het ontzeggen van toegang tot asielprocedures en het ontbreken van effectieve rechtsmiddelen. Het Hof van Justitie heeft in C-808/18 geoordeeld dat deze praktijken in strijd zijn met het Unierecht, maar Hongarije weigert tot op heden de regelgeving aan te passen en voert zelfs aan dat de bescherming van de nationale “constitutionele identiteit” deze afwijkingen rechtvaardigt. Het AIDA-rapport verduidelijkt dat deze redenering neerkomt op een discursieve koppeling tussen migratie en een bedreiging voor de Hongaarse cultuur, waardoor stigmatisering en vijandigheid tegenover niet-Europese vreemdelingen verder worden genormaliseerd.

Tegelijk wijzen meerdere segmenten van het AIDA-rapport op het ontbreken van toegang tot onafhankelijke monitoring, het uitsluiten van NGO's uit opvang- en detentiecentra, en het bestaan van grote discretionaire marges bij politie-optreden – elementen die, volgens de Hongaarse Helsinki-Comité (HHC), reeds hebben geleid tot herhaalde schendingen van mensenrechten, waaronder collectieve uitzettingen, mishandeling en willekeur. De talrijke veroordelingen door het EHRM in 2021, 2022, 2023 en 2024 voor onder meer collectieve uitzettingen illustreren dat dit geen theoretisch risico is, maar een regelmatig terugkerend kenmerk van het Hongaarse migratiebeheer.

In dit klimaat speelt het raciale element een bijzonder grote rol. Hoewel het AIDA-rapport geen statistieken publiceert over raciaal gemotiveerde incidenten, meldde de HHC in verschillende bijdragen dat personen met een niet-Europese achtergrond — waaronder mensen van Arabische, Afrikaanse of Aziatische afkomst — in verhoogde mate worden onderworpen aan identiteitscontroles, willekeurig politieoptreden en discriminerende benadering door overheidsinstanties. Deze vaststellingen sluiten nauw aan bij de ervaring van verzoeker, die meermalen slachtoffer werd van raciaal profileren door de politie, en ook binnen publieke instellingen zoals ziekenhuizen en werkgevers te maken kreeg met discriminerende bejegening (stukken 7 en 8). De reactie van het ziekenhuis, laat bovendien zien dat klachten van verzoeker niet worden onderzocht en dat de instelling zelfs de feitelijke basis van zijn klacht in twijfel trekt, ondanks expliciete elementen van taal- en racismegerelateerde belemmeringen.

Deze concrete ervaringen van verzoeker moeten worden gelezen tegen de achtergrond van een systeem waarin buitenlandse personen — met name met een zichtbare migratie-achtergrond — structureel worden gestigmatiseerd en waar het ontbreken van effectieve rechtsbescherming dergelijke situaties laat voortbestaan. De combinatie van systemische of structurele pushbacks, gebrekkige toegang tot juridische bijstand, verregaande discretionaire bevoegdheden van de politie, en institutionele tolerantie voor discriminerend gedrag, creëert voor verzoeker als jonge Jemenitische man een reëel en individueel risico om bij terugkeer opnieuw met racisme, willekeur en potentieel onmenselijke behandeling te worden geconfronteerd.

Vii. Opvangcentra

Het informatieblad waarop de verwerende partij zich baseert, stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Hongarije recht hebben op opvangvoorzieningen, waaronder huisvesting in een opvangcentrum, maaltijden, sanitaire voorzieningen, kleding, medische zorg, reiskostenvergoeding,

onderwijssteun en een maandelijkse toelage. Het document vermeldt bovendien drie operationele opvangcentra en suggereert dat deze infrastructuur functioneel beschikbaar is voor verzoekers (p. 3).

Deze voorstelling staat echter in scherp contrast met de landeninformatie die door AIDA is verzameld. Volgens het AIDA-rapport waren de opvangstructuren in 2024 nagenoeg leeg, niet omdat de opvangomstandigheden adequaat zouden zijn, maar omdat de toegang tot de asielprocedure vrijwel volledig is afgesloten. AIDA preciseert dat eind 2024 niemand werd opgevangen in het centrum van Vámoszabadi; dat in Balassagyarmat slechts 13 personen verbleven, waarvan slechts 4 verzoekers om internationale bescherming; en dat het centrum van Fot 12 bewoners telde, waarvan slechts 2 verzoekers (AIDA, p. 87).

Daaruit volgt niet dat de Hongaarse opvangstructuur goed functioneert, maar wel dat de structurele blokkade in de toegang tot de asielprocedure leidt tot een kunstmatig lage bezetting. Deze vaststelling sluit aan bij eerdere delen van het AIDA-rapport, waarin wordt benadrukt dat organisaties zoals het HHC zelfs geen toegang meer krijgen tot opvangcentra, waardoor onafhankelijke monitoring bijzonder moeilijk is (AIDA, p. 13–14). Bovendien documenteert AIDA dat er in de opvangcentra geen activiteiten worden georganiseerd en dat bewoners doorgaans de hele dag zonder enige vorm van ondersteuning of begeleiding blijven (AIDA, p. 13–14).

Ook HHC bevestigt dat de opvangstructuur niet functioneert op de wijze die de Hongaarse autoriteiten beschrijven. Het document vermeldt dat sommige Dublin-terugkeerders bij aankomst geen enkele opvang kregen, omdat er “niemand van de politie of NDGAP aanwezig was om hen te ontvangen” (stuk 6, p. 3). In enkele gevallen werden personen zelfs verwezen naar de ambassade, wat aantoont dat opvang niet automatisch volgt uit fysieke aanwezigheid op het grondgebied.

Het rapport van ECRE schetst een gelijkaardig beeld. Volgens ECRE is het Hongaarse systeem sinds 2020 niet alleen een de facto gesloten asielsysteem, maar bestaan er ernstige tekortkomingen in de toegang tot opvang en materiële ondersteuning, zowel voor eerste-aanvragers als voor Dublin-terugkeerders. Het ontbreken van daadwerkelijke registratie of toegang tot de procedure betekent immers dat veel personen geen recht op opvang kunnen laten gelden, omdat hun aanvraag eenvoudigweg niet wordt aanvaard of onmiddellijk wordt afgewezen (ECRE).

In deze omstandigheden kan het informatieblad onmogelijk worden beschouwd als een betrouwbare bron over de reële opvangomstandigheden in Hongarije. De beschreven rechten tot adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg, financiële steun, blijven louter theoretisch, omdat de toegang tot opvang rechtstreeks afhankelijk is van het rechtmatig geregistreerd zijn als verzoeker om internationale bescherming, een stap die volgens AIDA en HHC voor de meeste personen in de praktijk niet wordt toegestaan. De opvangstructuren bestaan weliswaar op papier, maar de combinatie van structurele ontoegankelijkheid van de procedure, discretionaire beslissingen van het NDGAP en de lege centra toont overtuigend aan dat deze infrastructuur geen garantie bieden op effectieve bescherming of opvang voor Dublin-terugkeerders.

f) conclusie : systemische of structurele tekortkomingen en risico om schending van art. 3 EVRM

In het licht van de opgedragen landeninformatie dient bovendien te worden vastgesteld dat een overdracht naar Hongarije onverenigbaar is met artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-Verordening. Deze bepaling verplicht de overdragende lidstaat om een overdracht te schorsen wanneer er systemische of structurele tekortkomingen bestaan in de asielprocedure en de opvangomstandigheden van de verantwoordelijke lidstaat, voor zover die tekortkomingen leiden tot een reëel risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (gelijkwaardig aan artikel 3 EVRM).

De beschikbare documentatie toont duidelijk aan dat in Hongarije dergelijke systemische of structurele tekortkomingen bestaan. Uit het AIDA-rapport blijkt dat toegang tot de asielprocedure in de praktijk nagenoeg onmogelijk is, dat aanvragen systematisch worden afgewezen volgens Section 32/F (AIDA, p. 57–59), dat er pushbacks plaatsvinden zonder enige vorm van individuele beoordeling (AIDA, p. 20), en dat receptionele voorzieningen structureel ontoegankelijk zijn of slechts in zeer beperkte mate functioneren (AIDA, p. 87).

HCC wordt verder gedocumenteerd dat Dublin-terugkeerders regelmatig geen enkele autoriteit aantreffen om hen te registreren of op te vangen, en dat sommige personen worden doorverwezen naar buitenlandse ambassades, ondanks hun aanwezigheid op het Hongaarse grondgebied (stuk 6, p. 3). Dit bevestigt dat het ontbreken van toegang geen uitzonderlijk, maar een structureel fenomeen is.

AIDA plaatst deze gegevens in een Europese context en merkt op dat Hongarije sinds 2020 functioneert als een de facto gesloten asielsysteem, wat reeds herhaaldelijk aanleiding heeft gegeven tot schorsingen van Dublin-overdrachten door verschillende nationale rechtbanken. Daarbij wordt beklemtoond dat zelfs

individuele garanties van Hongaarse autoriteiten onvoldoende worden geacht wanneer de wettelijke structuur en de feitelijke praktijk objectief verhinderen dat een verzoeker toegang krijgt tot een procedure of tot opvang.

Verzoeker toont in casu voldoende aan dat zijn persoonlijke situatie een overdracht naar Hongarije in de weg staat, omdat ernstig gevreesd moet worden dat deze overdracht — gelet op de structurele onmogelijkheid om toegang te krijgen tot de asielprocedure en opvang, zoals uitvoerig gedocumenteerd in de aangehaalde landeninformatie — zal resulteren in een behandeling die onmenselijk of vernederend is in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM.

In dit verband herinnert verzoeker eraan dat het EHRM herhaaldelijk heeft geoordeeld dat een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zowel de fysieke als de morele integriteit en de menselijke waardigheid kan aantasten, afhankelijk van de concrete omstandigheden. De duur van de behandeling, de gevolgen van het uitblijven van adequate begeleiding, de onzekerheid over toegang tot rechten, evenals de lichamelijke en mentale gevolgen voor de betrokkene moeten in aanmerking worden genomen.

Verzoeker behoort bovendien tot een kwetsbare groep, gelet op zijn psychische en medische problematiek, zoals gestaafd in de voorgelegde medische attesten. Deze toestand vergt een constante en gespecialiseerde opvolging. Een overdracht naar Hongarije zou niet alleen leiden tot een onderbreking van deze noodzakelijke behandeling, maar — in het licht van de landeninformatie — tot een situatie waarin verzoeker geen enkele garantie heeft op opvang, medische zorg, of zelfs maar toegang tot een procedure.

Uit het AIDA-rapport blijkt immers dat toegang tot de Hongaarse asielprocedure in de praktijk systematisch wordt geweigerd, onder meer door het routinematige gebruik van Section 32/F van de Asylum Act, waarbij aanvragen als “manifest onmogelijk” worden afgewezen (AIDA, p. 57–59). Daarnaast wordt vastgesteld dat de politie nog steeds gemachtigd is om personen die internationale bescherming wensen te vragen, terug te duwen naar Servië, zonder procedure of enige vorm van beoordeling (AIDA, p. 20). In dergelijke omstandigheden is verzoeker aan een reëel risico blootgesteld dat zijn aanvraag niet wordt geregistreerd, en dat hij in een situatie van rechteloosheid terechtkomt.

Ook op het vlak van opvang toont het dossier aan dat Hongarije geen effectieve en betrouwbare opvangstructuur biedt. De opvangcentra zijn vrijwel leeg niet omdat zij functioneel zijn, maar omdat de toegang tot de asielprocedure gesloten is. AIDA documenteert dat het centrum in Vámoszabadi eind 2024 volledig leeg stond en dat in Balassagyarmat en Fot slechts een handvol verzoekers verbleven, terwijl burgersamenleving geen toegang krijgt tot deze centra (AIDA, p. 87; p. 13–14). HCC meldt verder concrete gevallen waarin Dublin-terugkeerders geen enkele opvang kregen omdat er bij aankomst niemand van de NDGAP of politie aanwezig was om hen te registreren (stuk 6, p. 3). De zogenaamde rechten op huisvesting, gezondheidszorg of financiële toelagen blijven aldus louter theoretisch.

Tegen deze achtergrond toont verzoeker aan dat een overdracht naar Hongarije een prima facie reëel risico inhoudt op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM. Zelfs indien uw Raad van oordeel zou zijn dat niet alle systeemfouten in Hongarije volledig zijn aangetoond — quod non — dan nog volstaat het risico op een ernstige, onomkeerbare achteruitgang van verzoekers psychische en lichamelijke gezondheidstoestand om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen. Verzoeker heeft in detail uiteengezet welke gespecialiseerde medische en psychische opvolging noodzakelijk is, en waarom hij die in Hongarije, gezien de gebrekkige opvangstructuren en de structurele ontzegging van toegang tot de procedure, onmogelijk kan verkrijgen.

Daarenboven heeft de verwerende partij nagelaten een grondig en actueel onderzoek te verrichten naar het risico op schending van artikel 3 EVRM. Daarmee wordt niet alleen het indirecte non-refoulementbeginsel miskend, maar ook de procedurele verplichting die voortvloeit uit artikel 3 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Door deze motiverings- en onderzoeksplicht te schenden, is tevens het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM geschonden.

Tot slot heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de wettelijke motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991) overtreden door een beslissing te nemen die niet steunt op een correcte feitenvinding, noch op de relevante informatie uit het dossier. De bestreden beslissing kan in het licht van artikel 3 EVRM dan ook niet naar recht worden verantwoord.”

2.3.3. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 1 van het E.U-Handvest schendt dat handelt over de onschendbaarheid van de menselijke waardigheid. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

De bestreden akte bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt.

Ze verwijst naar individuele garanties die door de Hongaarse autoriteiten verstrekt werden voor verzoeker waarmee verweerder mede inzichtelijk maakt waarom hij een transfert naar Hongarije mogelijk acht.

Verzoeker verduidelijkt voor het overige niet waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending daarvan blijkt dan ook niet, temeer verzoeker de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak betwist en aanhaalt dat ze behept is met een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt derhalve verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3.4. De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Voorts heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het is aan de verzoeker om bewijs aan te voeren waaruit blijkt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij, mede wegens zijn persoonlijke omstandigheden, zal worden blootgesteld aan een onder

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (arrest van het EHRM, Saadi tegen Italië, van 28 februari 2008, punt 129). Deze risico-inschatting moet mede gemaakt worden in het licht van de algemene situatie van het land van herkomst. Het risico moet groter zijn dan alleen de enkele kans op die behandeling.

2.3.5. Verweerder heeft ruim aandacht gehad voor artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest. Meer bepaald blijkt uit de motieven van de bestreden akte dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Hongarije heeft onderzocht en een onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van voormelde bepalingen. Er wordt hierbij ingegaan op de individuele situatie van verzoeker aan de hand van diens verklaringen afgelegd tijdens zijn Dublin-gehoor op 15 oktober 2025 en op de situatie voor asielzoekers in Hongarije in het algemeen zoals dit blijkt uit een gezaghebbende bron, met name “van het mede door de ‘European Council on Refugees and Exiles’ (ECRE) gecoördineerde project ‘Asylum Information Database’ (Katalin Juhász, Gruša Petrov Katarina en Zolt Szekeres, ‘Asylum Information Database – Country Report : Hungary – 2024 update’, laatste update op 10.06.2025 ...)”, waarvan in de bestreden akte de hyperlink wordt verstrekt (hierna wordt dit rapport aangehaald als “het AIDA-rapport”). Een tweede bron vormt de ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Hungary dat door de Hongaarse autoriteiten in 2023 werd opgesteld en op 24.05.2024 werd aangevuld’ (hierna : “de factsheet”). Er wordt in de bestreden akte ingegaan op de toegang tot en bijstand tijdens de asielprocedure en de beroepen in dit verband, de toegang tot de arbeidsmarkt en tot gezondheidszorgen. De gemachtigde van de minister benadrukt hierbij de individuele garanties verstrekt door de Hongaarse autoriteiten en geeft de draagwijdte ervan weer. Hij geeft ook de veroordelingen van Hongarije door het Hof van Justitie weer. Hij is van oordeel dat ondanks deze veroordelingen een overdracht van de betrokkene aan Hongarije geen reëel risico inhoudt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, gezien de individuele garanties die verstrekt werden. Er is dan ook geen reden om het VIB in België te behandelen op basis van artikel 17 (1) van de Dublin-III Verordening (soevereiniteitsclausule) zo besluit verweerder.

2.3.6. Na ruime theoretische beschouwingen over artikel 3 EVRM en de rechtspraak in dit verband, waarvan de Raad akte neemt, identificeert de Raad in een bijzonder warrig opgesteld verzoekschrift waarin weinig tot geen structuur zit, de volgende punten van kritiek: er zijn pushbacks aan de grenzen van Hongarije die gepaard gaan met politiegeweld, er is een risico op schending van het non-refoulement beginsel, er is geen toegang tot de asielprocedure, er zijn structurele tekortkomingen in de asielprocedure, er is geen beroep met een schorsende werking tegen een negatieve asielbeslissing, er zijn structurele tekortkomingen in de juridische bijstand, er zijn ernstige tekortkomingen in de toegang tot opvang en materiële ondersteuning en er is wijdverspreid racisme en een gebrek aan mensenrechten. Verzoeker concludeert dat er sprake is van systemische of structurele tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure waardoor een overdracht aan Hongarije in strijd is met artikel 3, lid 2, van de Dublin III-Verordening, alsook artikel 4 van het E.U.-Handvest, temeer hij een medische en psychosociale kwetsbaarheid heeft. Verzoeker baseert zich hiervoor op informatie verstrekt door het AIDA-rapport en door het Hungarian Helsinki Committee (HHC) in haar “Statement on the Situation of People Transferred to Hungary under the Dublin Regulation – Information Provided to Belgium” van 11 November 2025 (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift; hierna: standpunt van HHC van 11 november 2025).

2.3.6.1. Voor wat betreft het risico op refoulement, gezien de in het AIDA-rapport (p.24) beschreven pushbacks die gepaard gaan met politiegeweld en schending van de mensenrechten, zonder dat er enige juridische procedure aan te pas komt (158.565 in 2022; 100.138 in 2023 en 5.713 pushbacks in 2024: AIDA-rapport p.38; de pushbacks kelderden na de sluiting van de Röszke-transitzone en de Tompa-transitzone), die voornamelijk aan de grenzen met Servië en in tweede instantie met Kroatië plaatsgrijpen maar ook vanuit het binnenland van Hongarije worden georganiseerd, voornamelijk richting Servië ongeacht of de betrokken persoon aldaar ooit gepasseerd is, is dit niet van toepassing op verzoeker.

Bij de aanvaarding van het verzoek tot overname van verzoeker hebben de Hongaarse autoriteiten immers gevraagd om verzoeker over te brengen via “Budapest Liszt Ferenc International Airport”. Hij verzeilt als Dublin-terugkeerder dus niet aan de Servische-Hongaarse grens, noch aan de grens met Kroatië.

In het AIDA-rapport kan voorts op p.24 gelezen worden: “ (...) irregularly staying migrants found anywhere in Hungary are to be escorted to the external side of the border fence with Serbia, extending the 8-km zone to the entire territory of Hungary. This includes migrants who have never even been to Serbia before and have entered Hungary through Ukraine or Romania. Migrants who arrive at the airport and ask for asylum there are also pushed back to Serbia, although they have never even been there, since they arrived by plane from another country”.

Verzoeker is echter geen illegale immigrant, hij is een Dublin-terugkeerder en hij komt niet toe in Hongarije vanuit Oekraïne of Roemenië en hij komt evenmin zonder meer voor het eerst toe op een luchthaven in

Hongarije om vervolgens asiel aan te vragen. Hij riskeert dan ook niet om vanuit het binnenland over de Hongaars-Servische grens gezet te worden.

Gezien ook nog de individuele garanties die de Hongaarse autoriteiten verstrekt hebben waarbij verzoeker de toegang tot de asielprocedure gegarandeerd wordt en dat de garanties verwijzen naar “*Artikel XIV van de Grondwet van Hongarije en artikel 45 van Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel*”, die “*het beginsel van non-refoulement vast[leggen]*”, (zie infra punt 2.3.7) kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat er een risico is op refoulement bij zijn aankomst in Hongarije en op een pushback. De Raad gaat dan ook niet in op verzoekers uitleg over de actuele situatie in Jemen dat hij koppelt aan het risico op schending van het non-refoulement beginsel. Dit zal aan bod kunnen komen tijdens de asielprocedure in Hongarije waartoe hij toegang zal hebben en waarbij hij recht zal hebben op een inhoudelijke behandeling met een individuele benadering, gezien de individuele garanties die de Hongaarse autoriteiten daartoe verstrekt hebben en gezien het gestelde in punt 2.3.6.2. waaruit blijkt dat verzoeker niet zal vallen onder de toepassing van de zogenaamde “ambassade procedure”.

Verder blijkt ook uit de bespreking van punt 2.3.6.3. dat er weliswaar sprake is van tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure maar het betreft geen systemische of structurele mankementen.

2.3.6.2. Voor wat betreft de toegang tot de asielprocedure, in het AIDA-rapport (pp.13, 14, 20, 21 27, 28, 57 en 58) en in de bestreden beslissing kan gelezen worden dat de “ambassade procedure”, die in mei 2020 werd ingevoerd en nog steeds van kracht is, in principe inhoudt dat asielaanvragen alleen kunnen worden ingediend in Hongarije nadat een intentieverklaring is goedgekeurd door de NDGAP (National Directorate-General for Aliens Policing). Deze intentieverklaringen kunnen behoudens de voorziene uitzonderingen uitsluitend worden ingediend bij de Hongaarse ambassade in Kiev (Oekraïne) of Belgrado (Servië). Het Hof van Justitie (hierna HvJ) heeft in het arrest C-823/21 van 22 juni 2023 vastgesteld dat de Hongaarse “ambassade procedure” onverenigbaar is met artikel 6 van de Procedurerichtlijn dat het recht op toegang tot de asielprocedure regelt. De Europese Commissie heeft in april 2024 een aanmaningsbrief naar Hongarije gestuurd wegens het niet naleven van dit arrest. De Hongaarse overheid heeft publiekelijk aangekondigd geen intentie te hebben om deze uitspraak te implementeren. De procedure blijft dus van kracht en wordt zonder uitzondering toegepast. Asielzoekers die zich op Hongaars grondgebied bevinden, maar niet onder de beperkte uitzonderingen vallen en toch asiel aanvragen, ontvangen een weigeringsbesluit (“*refusal decision*”). Het standpunt van de Hongaarse autoriteit bevoegd voor asiel en immigratie (NDGAP) is dat deze personen om iets onmogelijks vragen, omdat ze eerst een intentieverklaring bij de Hongaarse ambassade hadden moeten indienen. Dat deze ambassade procedure die door diverse bronnen in kaart is gebracht, bestaat en nog steeds in voege is, en dat hierop heel wat terechte kreek wordt geuit, wordt niet ontkend door de Raad.

Verzoeker is echter een Dublin-terugkeerder. Volgens het door verzoeker zelf bijgebrachte standpunt van HCC van 11 november 2025, is het zo dat de Hongaarse autoriteiten in de praktijk in 2024 en 2025 algemeen toelieten (“*generally allowed*”) dat mensen die onder de Dublin III-Verordening naar Hongarije werden overgebracht, een aanvraag voor internationale bescherming indienen. Het HHC stelt: “*Thus most people in practice had access to the asylumprocedure*”. Het HCC wijst er echter op dat deze mogelijkheid niet wettelijk gegarandeerd is en juridisch de “ambassade procedure” geldt. Vanwege dit juridische kader, dat in strijd is met het EU-recht, is er volgens het HHC sprake van een hoog niveau van willekeur in de behandeling van terugkeerders, waarbij gunstige praktijken op elk moment naargelang de politieke wil kunnen veranderen. De willekeur wordt geïllustreerd door 2 gevallen waarin overgedragen personen geen toegang kregen tot de asielprocedure waarvan ook in het AIDA-rapport gewag wordt gemaakt. In één geval werd een teruggekeerde persoon verteld dat hij een afspraak moest maken en naar de Hongaarse ambassade in Belgrado moest reizen om een aanvraag in te dienen, in overeenstemming met de wetgeving. In een ander geval werd een man na overbrenging door de politie verteld dat hij het land moest verlaten omdat “Hongarije geen vluchtelingen accepteert” waarna hem een treinkaartje naar Wenen werd gegeven. In beide gevallen is het wel zo dat de betrokkenen niet zeker waren om een VIB in Hongarije in te dienen en dit ook zo uitdrukkelijk geuit hebben.

Daargelaten de vaststellingen dat volgens het AIDA-rapport en het standpunt van 11 november 2025 van het HHC zelf, HHC slechts over twee gevallen van Dublin-terugkeerders bericht die geen toegang kregen tot de asielprocedure, waarvan 1 geval dateert van december 2023, en in beide gevallen de betrokkenen niet zeker waren om een ingediend VIB verder te zetten in Hongarije en dit ook zo uitdrukkelijk geuit hebben daar waar het volgens de factsheet en de verstrekte individuele garanties van belang is dat de intentie duidelijk geuit wordt om het in de verzoekende lidstaat ingediende beschermingsverzoek verder te zetten in Hongarije, is het zo dat in het AIDA-rapport op p.55 kan gelezen worden dat HHC, na de vaststelling dat de toelating voor Dublin-terugkeerders om een asielaanvraag in te dienen soms enkel mogelijk lijkt te zijn op basis van een discretionaire beslissing van de bevoegde Hongaarse immigratie-overheid (NDGAP), aanraadde dat in elk individueel geval individuele garanties moeten worden verkregen. Een brief waarin de overdracht wordt aanvaard, volstaat volgens het HHC niet zonder concrete, individuele garanties dat een onder Dublin

teruggezonden persoon in Hongarije daadwerkelijk toegang zal krijgen tot de asielprocedure overeenkomstig de Procedurerichtlijn en opvangvoorzieningen zal kunnen genieten overeenkomstig de Opvangrichtlijn. Het door verzoeker aangehaalde standpunt van het HHC van 11 november 2025 stelt meer bepaald: *“Due to the lack of legal guarantees and the occasional arbitrariness in providing access to asylum and because of the inadequate reception conditions, the HHC considers that the transfer of asylum seekers shall be thoroughly considered and requires an individual assessment of vulnerabilities. No transfer should take place without individual guarantees from the Hungarian authorities”* [Vrije vertaling: Wegens het gebrek aan wettelijke waarborgen, de soms arbitraire toekenning van toegang tot de asielprocedure en de ontoereikende opvangvoorzieningen is het HHC van oordeel dat de overdracht van asielzoekers grondig moet worden afgewogen en dat een individuele beoordeling van kwetsbaarheden is vereist. Er mag geen overdracht plaatsvinden zonder individuele garanties van de Hongaarse autoriteiten].

In casu zijn er dergelijke individuele garanties verstrekt door de Hongaarse autoriteiten die net dat én meer garanderen (cfr. infra punt 2.3.7).

Gezien garanties erop gericht zijn de elementen die hierin voorkomen te garanderen en het HHC ook expliciet wijst op het belang van deze individuele garanties kan de Raad verzoeker dan ook niet volgen in zijn betoog dat zijn kans op het indienen van een VIB bij terugkeer naar Hongarije louter zou afhangen van de goede wil van de Hongaarse autoriteiten gezien er wettelijk alleen de “ambassadeprocedure” bestaat zoals hierboven beschreven werd.

Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de individuele garanties verstrekt werden door de Hongaarse autoriteiten nadat de Dienst Vreemdelingenzaken hierom op 14 november 2025 gevraagd had waarbij deze dienst uitdrukkelijk in haar verzoek specificeerde: *“to provide us with a guarantee that, upon transfer to Hungary, the person will be offered the opportunity to apply effectively for international protection within the Hungarian territory, without having to make a declaration of intent at a Hungarian embassy.”* [vrij vertaling: om ons een garantie te geven dat bij overdracht naar Hongarije de betrokkene de mogelijkheid zal krijgen om daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming op Hongaars grondgebied in te dienen, zonder een intentieverklaring te moeten afleggen bij een Hongaarse ambassade].

Er kan verder noch in het AIDA-rapport noch in het standpunt van het HHC van 11 november 2025 gelezen worden dat ondanks verstrekte individuele garanties door de Hongaarse autoriteiten, Dublin-terugkeerders de toegang werd ontzegd tot de asielprocedure met de melding dat ze de “ambassade procedure” moesten volgen.

De conclusie is dan ook dat verzoeker niet gevolgd kan worden in zijn kritiek dat hij geen toegang zal krijgen tot de asielprocedure in Hongarije.

2.3.6.3. Verzoeker voert aan dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure.

De Raad leest in de door verzoeker aangehaalde passages van het AIDA-rapport dat er meldingen zijn van NDGAP-medewerkers die ongemanierd en ongepast commentaar leverden tijdens hoorzittingen, dat de kwaliteit van interviews sterk afhankelijk is van de individuele dossierbehandelaar, dat verslagen vaak onnauwkeurig zijn wanneer geen rechtsbijstand aanwezig is, dat interviews vaak zeer lang duren, dat er niet altijd verduidelijkingen worden gegeven over het onderzoek naar een eventuele internal protection alternative (IPA) en dat tegenstrijdigheden niet altijd zorgvuldig worden uitgeklaard.

De Raad kan op grond hiervan echter niet tot de conclusie komen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals hierboven geduid werd. De aangekaarte problemen hebben niet tot gevolg dat een overdracht aan Hongarije voldoet aan de hoge drempel van zwaarwegendheid of minimumniveau van hardheid zoals geschetst in de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM inzake artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker kan zich bovendien in concreto bij de asielprocedure laten bijstaan door HHC. In het AIDA-rapport (p.81) kan gelezen worden dat HHC de enige NGO is in Hongarije die kosteloos rechtsbijstand en vertegenwoordiging voorziet in Hongarije (*“The HHC is the only NGO that provides free legal aid and representation for asylum seekers in Hungary”*). Verzoeker kent deze organisatie vermits hij ter ondersteuning van zijn verzoekschrift verwijst naar een standpunt van het HHC van 11 november 2025.

De NDGAP, die valt onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Ministry of Interior), had in 2024 volgens de verzoeker aangehaalde passages van het AIDA-rapport inderdaad slechts 16 zaakbehandelaars (*case officers*) in dienst die asielzaken behandelden. De totale staf van de NDGAP (inclusief andere afdelingen) bedroeg 73 personen op 31 december 2023. Er zijn echter geen directe klachten geuit over capaciteitsproblemen. In dit verband moet rekening worden gehouden met het laag aantal ingediende

asielaanvragen die ingediend worden in Hongarije waarvan verzoeker zelf gewag maakt in zijn verzoekschrift. In 2024 duurde een reguliere asielprocedure, volgens de ervaringen van het Hongaarse Helsinki Comité (HHC), gemiddeld 5 tot 6 maanden. Dit kan de Raad niet anders beschouwen dan een aanvaardbare termijn, zeker in vergelijking met andere E.U.-lidstaten die kampen met veel langere procedures, ook al zou alles nog veel sneller kunnen als er extra capaciteit voorzien zou worden bij de NDGAP.

Voorts kan inderdaad in de door verzoeker aangehaalde passages van het AIDA-rapport worden gelezen dat in welbepaalde gevallen de NDGAP een asielprocedure kan beëindigen, maar die zijn duidelijk omschreven in de Asielwet (zoals bijv. een overlijden of een intrekking van de asielaanvraag of de reden voor de asielaanvraag is weggefallen). Een reden tot intrekking is ook wanneer de gevraagde documenten niet tijdig verstrekt werden of als er niet voldaan werd aan het verzoek om een verklaring af te leggen binnen de gestelde termijn, waardoor over de aanvraag niet kan worden beslist. Zoals verzoeker zelf aangeeft wordt dit door het HHC als potentieel problematisch beschouwd, maar er is sinds de inwerkingtreding van deze beëindigingsgrond geen toepassing ervan in de praktijk waargenomen.

Voorts levert verzoeker aan de hand van het AIDA-rapport kritiek op de in Hongarije geldende procedure waarbij asielaanvragen zonder enige inhoudelijke beoordeling worden afgewezen en op de korte beroepstermijn van drie dagen die hiervoor geldt. Het betreft Sectie 32/F van de Hongaarse Asielwet. Dit wordt door de NDGAP aangewend voor asielaanvragen die op Hongaars grondgebied worden ingediend zonder dat betrokkenen de “ambassade procedure” hebben werd gevolgd, maar verzoeker valt niet onder deze procedure. Hiervoor kan verwezen worden naar punt 2.3.6.2.

Verder haalt verzoeker aan de hand van het AIDA-rapport aan dat de negatieve asielbeslissing kan worden aangevochten in een enkelvoudige rechterlijke procedure bij de regionale rechtbanken. De rechterlijke toetsing is niet automatisch schorsend, kent zeer korte termijnen (8 dagen of 3 dagen in bepaalde gevallen) en er is sprake van rechters die doorgaans geen specialisatie hebben in asielzaken. Doorgaans duurt de rechterlijke behandeling in de praktijk gemiddeld ongeveer 3 maanden.

De Raad ziet niet in hoe dit alles als structurele tekortkomingen kan beschouwd worden. Ook in België zetelt de Raad in asielzaken doorgaans met een alleenzettelende rechter en Hongarije is zeker niet de enige E.U.-lidstaat waar regionale rechtbanken belast zijn met administratieve beroepen die niet alleen asielzaken betreffen. Blijkens het AIDA-rapport (p.110) zijn het voornamelijk administratieve detentiebesluiten die een problematische rechterlijke toetsing kennen vermits dit gebeurt door strafrechters. Een rechterlijke behandeling van ongeveer 3 maanden kan voorts bezwaarlijk als een probleem bestempeld worden.

Voor wat betreft de korte beroepstermijn van 3 dagen, dit betreft onontvankelijkheidsbeslissingen, beslissingen op grond van sectie 32/F van de Asielwet en beslissingen die getroffen zijn in de versnelde procedure. Dit zijn geen beslissingen die verzoeker als Dublin-terugkeerder zal ontvangen die quasi-zeker in de reguliere procedure zal terecht komen (cfr. punt 2.3.6.4.). De termijn van 8 kalenderdagen is van toepassing op beroepen tegen een negatief besluit in de reguliere asielprocedure. Deze beroepstermijn zal dus desgevallend (in geval van een negatieve beslissing) gelden in verzoekers geval. De termijn bedroeg vroeger 15 dagen maar is verlaagd naar 8 dagen zoals in de bestreden beslissing kan gelezen worden met verwijzing naar het AIDA-rapport. Dat hierop kritiek komt van organisaties zoals van het UNHCR zoals ook in de bestreden beslissing kan gelezen worden, is begrijpelijk, maar de Raad kan een beroepstermijn van 8 kalenderdagen, die dus in feite meer dan 8 dagen beslagen, niet als een structurele tekortkoming beschouwen. Verzoeker haalt aan dat het soms (“*sometimes*”) onmogelijk is om een advocaat te raadplegen binnen die zeer korte periode. Daar kan de Raad inkomen maar het verzoekschrift toont aan dat verzoeker op de hoogte is van de korte beroepstermijnen die gelden en hij kan zich zoals gezegd laten bijstaan door het HHC in Hongarije.

Verzoeker haalt voorts het Torubarov-arrest (zaak C-556/17 van 29 juli 2019) aan van het Hof van Justitie. Dit arrest stelde dat rechtbanken in Hongarije hun eigen asielbeslissing ten gronde moeten nemen wanneer de NDGAP hun eerdere beslissing over de zaak had genegeerd. Vóór dit arrest mocht de rechtbank een onwettig administratief besluit van de NDGAP alleen vernietigen en de NDGAP bevelen een nieuwe procedure te voeren. Zij mocht de beslissing van de NDGAP niet wijzigen. Na het Torubarov-arrest werd aan de asielzoeker in die zaak door de Hongaarse rechtbank de vluchtelingenstatus toegekend. De lering van het Torubarov-arrest wordt niet uniform geïmplementeerd door de rechtbanken (AIDA-rapport, p.44). Het HHC heeft melding gemaakt van twee positieve implementaties van het Torubarov-arrest, waarbij de rechtbank in één geval de vluchtelingenstatus verleende aan een Afghaanse vrouw en haar kind, en in een ander geval de NDGAP de beslissing van de rechtbank opvolgde en de vluchtelingenstatus verleende aan een Russische asielzoeker. Het HHC is ook op de hoogte van een recent geval waarin de rechtbank internationale bescherming had moeten verlenen op basis van de principes van het Torubarov-arrest, maar in plaats daarvan de beslissing van de NDGAP vernietigde en de zaak terugverwees naar de NDGAP zonder naar het Torubarov arrest te verwijzen. Er zijn dus rechtbanken die lering van het Torubarov-arrest toepassen en

andere niet. Er kan dan ook niet besloten worden dat er sprake is van een algemene systemische of structurele tekortkoming in de toepassing van het Torubarov-arrest noch in de zin van de rechtspraak van het HvJ/EHRM.

Dat aan een afgewezen asielzoeker een verwijderingsbesluit en een inreisverbod voor 1 tot 2 jaar wordt uitgereikt, daarvan wordt inderdaad melding gemaakt in het AIDA-rapport (p.36). Het betreft een *“Practice-informed observation by Hungarian Helsinki Committee”* waarover voor het overige geen commentaar geleverd wordt zodat er geen aanwijzingen zijn dat dit problematisch is, laat staan een systemische of structurele tekortkoming in de zin van de rechtspraak van het HvJ/EHRM.

2.3.6.4. Voor wat betreft verzoekers kritiek dat er geen beroep is met een schorsende werking tegen een negatieve asielbeslissing en er dus geen effectief rechtsmiddel is, wijst de Raad erop dat in het AIDA-rapport (pp.41-42) het volgende kan worden gelezen:

“1. Does the law provide for an appeal against the decision in the admissibility procedure?

Yes x No

If yes, is it Judicial x Administrative

If yes, is it suspensive Yes Some grounds x No

A request for judicial review against the NDGAP decision declaring an application inadmissible has no suspensive effect, except for judicial review regarding inadmissible applications based on safe third country grounds. Gov. decree 570/2020. (XII. 9.)”.

[vrije vertaling: Voorziet de wet in beroep tegen de beslissing in de ontvankelijkheidsprocedure?

Ja x Nee

Zo ja, is dit gerechtelijk x administratief

Zo ja, is het opschortend Ja Sommige gronden x Nee

Een verzoek om rechterlijke toetsing tegen het NDGAP-besluit waarbij een aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard, heeft geen schorsende werking, behalve voor rechterlijke toetsing van niet-ontvankelijke aanvragen op basis van veilige derde landen”. (...) De nieuwe GRTCN-wet schrapte echter het beroep op een opschortende werking in administratieve beroepen tegen een definitief besluit tot verwijdering”.

Hieruit blijkt dus dat er wel beroepen zijn in asielzaken die opschortende werking hebben en dat het gaat om een rechtelijk beroep.

Bij een versnelde procedure (accelerated procedure) is het zo dat rechterlijke toetsing alleen een wettelijk opschortend effect heeft als de versnelde procedure wordt toegepast omdat de aanvrager onregelmatig het land is binnengekomen of het illegaal verblijf heeft verlengd en niet binnen een redelijke termijn asiel heeft aangevraagd, hoewel daartoe de mogelijkheid bestond (AIDA-rapport p.22: *“In the accelerated procedure, the judicial review has legal suspensive effect only if the accelerated procedure is applied because the applicant entered Hungary irregularly or extended their stay illegally and did not ask for asylum within reasonable time although they would have had the chance to do so”*).

Mocht verzoeker dus bij aankomst in Hongarije niet direct de wil uiten om het in de verzoekende lidstaat ingediende beschermingsverzoek verder te zetten in Hongarije, dan heeft hij conform het AIDA-rapport de mogelijkheid om een beroep met schorsende werking in te dienen.

Bij een niet-ontvankelijkheidsprocedure (inadmissibility procedure) is het zo dat de rechterlijke toetsing in de regel geen wettelijk opschortend effect heeft, behalve wanneer de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard op basis van de gronden van een 'veilig derde land' (AIDA-rapport, p.22: *In case of inadmissibility the law provides that it will only have legal suspensive effect if the application is declared inadmissible on ‘safe third country’ grounds”*).

Op pagina 56 van het AIDA-rapport kan gelezen worden wanneer een VIB onontvankelijk verklaard wordt:

“Under Section 51(2) of the Asylum Act, as amended in July 2018, an application is inadmissible where: a) The applicant is an EU citizen;

b) The applicant was granted international protection by another EU Member State;

c) The applicant is recognised as a refugee by a third country and protection exists at the time of the assessment of the application and the third country is prepared to readmit them;

d) The application is repeated, and no new circumstance or fact occurred that would suggest that the applicant’s recognition as a refugee or beneficiary of subsidiary protection is justified; or

e) *There exists a country in connection with the applicant which qualifies as a Safe Third Country for them; “.*

[Vrije vertaling: “Op grond van artikel 51, lid 2, van de Asielwet, zoals gewijzigd in juli 2018, is een aanvraag niet-ontvankelijk wanneer:

a) *De aanvrager een EU-burger is;*

b) *de aanvrager door een andere EU-lidstaat internationale bescherming is verleend;*

c) *de aanvrager door een derde land als vluchteling is erkend en er ten tijde van de beoordeling van de aanvraag bescherming bestaat en het derde land bereid is om de aanvrager over te nemen;*

d) *de aanvraag wordt herhaald en er hebben zich geen nieuwe omstandigheden of feiten voorgedaan op grond waarvan de erkenning van de aanvrager als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming geniet, gerechtvaardigd zou zijn; of*

e) *er met betrekking tot de verzoeker een land bestaat dat voor hem als een veilig derde land kan worden beschouwd;”]*

Verzoeker valt onder geen enkele van deze gevallen a) tot e). Er is geen enkele indicatie dat Jemen in Hongarije beschouwd wordt als een veilig derde land. Zulks wordt niet vermeld in het AIDA-rapport en verzoeker werpt dit ook niet op. Alleszins, als toepassing gemaakt wordt van artikel 51, lid 2, e) van de Hongaarse Asielwet dan is er volgens het AIDA-rapport de mogelijkheid om een beroep met schorsende werking in te dienen. Dat Hongarije geen cijfers verstrekt over het aantal onontvankelijkheidsbeslissingen noch duiding geeft over de grondslag ervan, is lastig om de kwestie te monitoren maar dit kan niet beschouwd worden als een systemische of structurele tekortkoming in de zin van de rechtspraak van het HvJ/EHRM.

Uit het AIDA-rapport blijkt verder dat de aanvraag voor rechterlijke toetsing (*judicial review*) van een negatieve beslissing van de NDGAP in de reguliere procedure geen automatisch schorsende werking heeft.

Het AIDA-rapport (p.43) stipt aan dat de Hongaarse Asielwet niet specifiek stelt dat een dergelijk beroep geen schorsende werking heeft, maar de wetswijzigingen in 2015 hebben de betreffende bepaling verwijderd, met als motivatie dat de Procedurerichtlijn en het recht op een effectief rechtsmiddel geen automatisch schorsende werking vereisen. In plaats daarvan moet dit door de belanghebbende partij worden aangevraagd [vrije vertaling van: “*The request for judicial review does not have automatic suspensive effect. The Asylum Act does not specifically state that appeals do not have a suspensive effect, but the amendments in 2015 removed the relevant provision, with the motivation that the Asylum Procedures Directive and the right to an effective remedy do not require an automatic suspensive effect, which should instead be requested by the interested party*”].

Het AIDA-rapport (p.43) geeft wel aan dat het ontbreken van een automatisch schorsende werking in reguliere asielprocedures in de praktijk echter nooit een probleem oplevert, zoals de bestreden beslissing ook aanstipt. Het HHC is niet op de hoogte van een zaak in de reguliere asielprocedure waarin een uitwijzingsprocedure werd gestart voordat op het beroep werd beslist. [vrije vertaling van: “*However, the lack of suspensive effect in regular asylum procedures was never an issue in practice. The HHC is not aware of any case under the regular procedure where an alien policing procedure was started before the appeal was decided on*”].

Voor het ontbreken van een wettelijk voorziene automatisch schorsende werking van een beroep zoals gegarandeerd in de in de Procedurerichtlijn voorziene gevallen, werd Hongarije op 17 december 2020 door het Hof van Justitie op de vingers getikt. In de inbreukzaak C-808/18 oordeelde het Hof dat Hongarije het door de Procedurerichtlijn aan iedere aanvrager van internationale bescherming verleende recht om na afwijzing van zijn verzoek op het grondgebied van de betrokken lidstaat te verblijven tot de termijn waarbinnen beroep kan worden ingesteld tegen die afwijzing of, indien beroep is ingesteld, totdat daarover een beslissing is genomen, niet heeft geëerbiedigd. Ondanks het arrest werd de Hongaarse wetgeving niet gewijzigd, wel werd volgens het AIDA-rapport (p.43) de mogelijkheid om opschortende werking te vragen in een beroep tegen een verwijderingsbesluit geschrapt (“*Despite the judgement, there was no change in legislation, instead the removal of possibility to request a suspensive effect in appeals against expulsion decisions was enacted*”).

Dit laatste heeft gevolgen voor asielzoekers wier aanvragen als niet-ontvankelijk of in een versnelde procedure werden afgewezen. In de gevallen waarin geen schorsende werking geldt (zie supra), kan de

verwijdering worden uitgevoerd voordat er een uitspraak is in hun beroep tegen de asielaanvraag (AIDA-rapport, p.14), dat binnen de 3 kalenderdagen moet worden ingediend.

Als verzoeker als Dublin-terugkeerder bij aankomst te kennen geeft het in de verzoekende lidstaat (in casu België) ingediende beschermingsverzoek te willen verderzetten op het Hongaarse grondgebied, komt hij echter in de reguliere procedure terecht waarbij het AIDA-rapport zoals gezegd aanstipt dat het wettelijk ontbreken van een automatisch schorsende werking in reguliere asielprocedures in de praktijk nooit een probleem oplevert.

Gelet op al het voormelde komt de Raad tot de conclusie dat als verzoeker bij aankomst te kennen geeft het in de verzoekende lidstaat (in casu België) ingediende beschermingsverzoek te willen verderzetten op het Hongaarse grondgebied, hij bij een negatieve beslissing in de reguliere procedure terecht komt waarbij zijn beroep in de praktijk een schorsende werking zal hebben. Dat het nodig wetgevend kader ontbreekt om in de in de Procedurerichtlijn voorziene gevallen te voorzien in een beroep met automatisch schorsende werking is uiteraard zeer laakbaar, maar de Raad kan de vaststellingen in het AIDA-rapport niet negeren dat het ontbreken van een automatisch schorsende werking in reguliere asielprocedures in de praktijk echter nooit een probleem oplevert. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat het HHC niet op de hoogte is van een zaak in de reguliere asielprocedure waarin een uitwijzingsprocedure werd gestart voordat op het beroep werd beslist.

Bovendien zijn er ook nog de door de Hongaarse autoriteiten verstrekte individuele garanties voor verzoeker op een *“effectif legal remedy”* (effectief rechtsmiddel) (cfr. punt 2.3.7), dit in antwoord op de volgende door Belgische autoriteiten gestelde vraag : *“To provide us with a guarantee that the person will be provided with (...) effective legal remedy, including the right to remain on Hungarian territory until the expiry of the time limit for exercising their right to an effective remedy (...)”*. [om ons een garantie te geven dat de betrokkene (...) een doeltreffend rechtsmiddel zal krijgen, met inbegrip van het recht om op Hongaars grondgebied te blijven tot het verstrijken van de termijn om zijn/haar recht op een doeltreffend rechtsmiddel uit te oefenen (...)].

2.3.6.5. Voor wat betreft de door verzoeker aangevoerde structurele tekortkomingen in de juridische bijstand, in de bestreden beslissing wordt hieraan aandacht besteed en in de nota wordt het nog ondersteund door de volgende uittreksels van het AIDA-rapport:

“Verzoekers van internationale bescherming hebben recht op kosteloze rechtsbijstand in Hongarije: (zie blz. 45 van het AIDA-rapport)

Verzoeker brengt aan dat dit een zuiver theoretische kijk op de zaken is. Zo stelt hij in zijn verzoekschrift dat het standpunt van het HHC is dat de juridische bijstand in de praktijk quasi onbestaande is: *“State-provided legal aid is virtually non-existent for asylum-seekers” (stuk, p. 4)*. In het AIDA-rapport (p.46) kan gelezen worden dat staatsgefinancierde juridische bijstand zeer zelden aangevraagd wordt in asielzaken. Dit kan te wijten zijn aan de lage financiële vergoeding voor juridische hulpverleners, wat een obstakel kan vormen voor een effectieve inzet. Het is dan ook niet verwonderlijk dat in het standpunt van HHC kan gelezen worden dat er in 2024 slechts 2 asielzoekers dergelijke steun aanvroegen en ontvingen. Dat er zeer weinig beroep op wordt gedaan houdt niet in dat de juridische bijstand niet bestaat. Bovendien zijn er nog leveranciers van niet statelijke juridische hulp zoals het HHC waarmee verzoeker bekend is alsook advocaten en law schools die geregistreerd staan bij de Dienst Rechtsbijstand, wat ook de bestreden beslissing aanstipt met verwijzing naar het AIDA-rapport .

Verzoeker haalt voorts aan dat er structurele taalproblemen zijn en dat rechtsbijstand enkel beschikbaar is in het Hongaars. Dit vindt echter geen steun in het AIDA-rapport. Wel is er sprake van taalbarrières zowel bij

het verstrekken van informatie als bij de effectieve juridische vertegenwoordiging van asielzoekers (p.78), wat niet abnormaal is als het Hongaars de landstaal is. In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen: *"Een beslissing inzake internationale bescherming moet mondeling aan de verzoeker worden meegedeeld in zijn of haar moedertaal of in een andere taal die hij of zij begrijpt. Naast deze mondelinge mededeling moet de beslissing ook schriftelijk worden meegedeeld, maar enkel in het Hongaars. Het AIDA-rapport meldt dat vertegenwoordigers van de niet-gouvernementele organisatie 'Hungarian Helsinki Committee' (hierna HHC) bevestigden dat sinds 2019 en ook in 2024 beslissingen meestal door een tolk aan de verzoeker werden vertaald (pagina 42)".*

In het AIDA-rapport (pp.95-96) kan ook worden gelezen dat NDGAP schriftelijke informatie moet verstrekken over de rechten en plichten van de asielaanvrager in hun moedertaal of een andere taal die zij begrijpen, en dit onmiddellijk of uiterlijk binnen 15 dagen na het indienen van de aanvraag.

De Raad benadrukt nogmaals dat verzoeker zich bovendien kan laten bijstaan door het HHC bij de asielprocedure en beroep kan doen op hun juridische bijstand.

Dat personeel in detentie "soms" weigert te helpen bij het invullen van *"de vereiste formulieren"* waarop verzoeker de nadruk legt, heeft geen uitstaans met juridische bijstand minstens wordt dit niet nader toegelicht. Het wijst alleszins niet op een structurele tekortkoming.

Dat sommige Dublin-terugkeerders bij aankomst in Hongarije niemand aantreffen van de NDGAP of de politie om hen te ontvangen of hen te brieven over de asielprocedure zoals in het standpunt van HHC kan worden gelezen, kan evenmin als een structurele tekortkoming beschouwd worden. Verzoeker is bovendien een volwassen jonge man die blijkens het verzoekschrift op de hoogte is van de finesses van de asielprocedure, al in Hongarije verbleven heeft en bekend is met de werking van HHC, zodat hij kan geacht worden zelfstandig stappen te ondernemen om een asielprocedure op te starten als er geen ontvangst is op de luchthaven van Budapest.

Last but not least garanderen de Hongaarse individuele garanties voor verzoeker ook gratis rechtsbijstand.

2.3.6.6. Voor wat betreft de opvang van asielzoekers in Hongarije, in de bestreden beslissing wordt hiervoor verwezen naar informatie die voortvloeit uit de factsheet. In de nota worden relevante passages van het AIDA-rapport aangehaald:

"Verzoekers van internationale bescherming hebben recht op opvang in Hongarije"

A. Access and forms of reception conditions

1. Criteria and restrictions to access reception conditions

Indicators: Criteria and Restrictions to Reception Conditions

1. Does the law allow for access to material reception conditions for asylum seekers in the following stages of the asylum procedure?

❖ Regular procedure	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Dublin procedure	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Admissibility procedure	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Border procedure	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Accelerated procedure	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Appeal	☒ Yes	☐ Reduced material conditions	☐ No
❖ Subsequent application	☐ Yes	☒ Reduced material conditions	☐ No
2. Is there a requirement in the law that only asylum seekers who lack resources are entitled to material reception conditions?

☒ Yes	☐ No
---	-----------------------------

Pursuant to Section 26(1) of the Asylum Act, 'reception conditions include material reception conditions, and all entitlements and measures defined in an act of parliament or government decree relating to the freedom of movement of persons seeking asylum, as well as health care, social welfare and the education provided to asylum seekers.'

According to the Asylum Act, asylum seekers who are first-time applicants are entitled to material reception conditions and other aid to ensure an adequate standard of living as regards the health of asylum-seekers until the end of the asylum procedure,⁴²⁷ i.e., until their appeal has been definitively ruled

Bovendien zijn de opvangcentra onderbezet: (zie blz. 23 van het AIDA-rapport), wat aantoont dat er voldoende capaciteit om verzoekers van internationale bescherming op te vangen:

Waar verzoeker aangeeft dat de omstandigheden in de opvangcentra niet zouden voldoende aan de minimumnormen van Europees recht, wenst verwerende partij te antwoorden dat zulks niet blijkt uit het AIDA-rapport. Op blz. 84 van het AIDA-rapport wordt onder meer gesteld wat volgt:

Vrije vertaling:

Volgens het Asielbesluit ontvangen asielzoekers die in opvangcentra verblijven: a) Huisvesting; b) Drie maaltijden per dag (ontbijt, lunch en diner) of een gelijkwaardig bedrag aan voedseltoelage; c) Hygiënische artikelen en eetgerei of een gelijkwaardig bedrag aan toelage.

In Balassagyarmat werden in de jaren 2020, 2021, 2022, 2023 en 2024 voedsel- en hygiënische artikelen in natura verstrekt.

Koken was een mogelijkheid voor bewoners, zowel in Balassagyarmat als in Vámoszabadi. Echter, in het geval van voedselvoorziening in natura kunnen asielzoekers niet kiezen voor zelf koken als zij niet over voldoende financiële middelen beschikken. In Fót kan de UaSC ook gebruikmaken van de keuken”.

Gelet op al het voormelde dat steun vindt in het AIDA-rapport, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat er structurele tekortkomingen zijn in de opvang van asielzoekers.

Verzoeker viseert daarbij voornamelijk de “factsheet” die hij geen betrouwbare bron acht.

Echter zelfs als deze bron vervalst, blijkt niet uit het AIDA-rapport dat er problemen zijn met de opvangstructuren. Het feit dat opvangcentra nagenoeg leeg waren en dat dit te maken heeft met de moeilijke toegang tot de asielprocedure wegens de “ambassade procedure” en dat er sprake is van een kunstmatige lage bezetting volgens verzoeker, houdt niet dat de opvang ondermaats is voor degenen die er daadwerkelijk verblijven zoals verzoeker er zal kunnen verblijven in de reguliere asielprocedure. De Raad herinnert eraan dat de Hongaarse autoriteiten de opvang van verzoeker verzekeren via individuele garanties. Dat er geen activiteiten worden georganiseerd in de centra houdt geen structurele tekortkomingen in. De asielzoekers zijn niet beperkt in hun bewegingsvrijheid en zijn dus niet verplicht om in het centrum te verblijven de ganse dag. Ze hebben er wel internet (AIDA, p.15). De Raad leest op die pagina trouwens niet dat bewoners nagenoeg de hele dag zonder enige vorm van ondersteuning of begeleiding in de centra verblijven zoals verzoeker het voorhoudt, wel leest hij : *“There are absolutely no activities provided in reception centres and apart from using the internet, the residents have nothing to do the whole day”*. Dat NGO's geen toegang krijgen tot de centra houdt op zich ook niet in dat de opvang ondermaats zou zijn en in strijd zou zijn met artikel 3EVRM/artikel 4 van het Handvest.

Dat er bij aankomst van “sommige” Dublin-terugkeerders geen eerste opvang is door de NDGAP, houdt niet in dat ze niet afdoende opvang kunnen genieten in de opvangcentra.

Last but not least garanderen de Hongaarse individuele garanties ook degelijke huisvesting voor verzoeker.

2.3.6.7. Een vijandig klimaat in de Hongaarse samenleving tegenover mensen die internationale bescherming zoeken en immigranten in het algemeen dat beschreven wordt in het AIDA-rapport (p.91) is heel betreurenswaardig maar dit houdt op zich geen risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest bij verzoekers overdracht, temeer verzoeker al verbleven heeft in Hongarije met een Hongaarse verblijfskaart geldig tot juli 2027 en eerder in 2020 ook al in Hongarije verbleven heeft in het kader van studies geneeskunde met een studiebeurs, dit ondanks het gegeven dat hij racisme ondervond in Hongarije en verschillende keren tegengehouden werd door de politie op straat, die hem na vertoon van zijn Hongaarse verblijfskaart wel lieten gaan [rubriek 39 van het Dublin-interview van 15 oktober 2025]. Verzoeker is trouwens mondig genoeg om dit aan te klagen in Hongarije zelf, vermits hij in het verzoekschrift opwerpt dat hij een klacht wegens racisme had ingediend tegen het ziekenhuis waarnaar hij was doorverwezen door een huisdokter. Hiervoor wordt verwezen naar stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift. In het verzoekschrift wordt gesteld dat er weliswaar geen onderzoek of maatregel getroffen werd tegen de betrokken medewerker maar het ziekenhuis heeft wel algemene verontschuldiging aangeboden. Uit voormeld stuk 7 blijkt dat verzoeker de dag dat hij de racisme klacht verstuurde, al een antwoord kreeg van het ziekenhuis.

2.3.7. Verder dient benadrukt te worden dat zoals al veelvuldig werd aangegeven, Hongarije individuele garanties heeft verstrekt voor verzoeker. Deze garanties zijn een bijkomende belangrijke afdekking van de risico's die verzoeker op allerlei gebied stelt te lopen.

Ze bevinden zich in het E-dossier zoals de verzoekende partij heeft kunnen vaststellen. Ze heeft er dus toegang toe gehad en ze luiden als volgt:

“We hereby inform you that upon his/her arrival to the territory of Hungary Mr BA DHAREES Mardoof Mahfoodh Mabrook (10.01.1999) yemeni citizen will be asked to make a declaration whether he/she wishes to maintain his/her application for international protection submitted in another member state, he/she will be

given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in the territory.

In case he/she wishes to maintain the application for international protection the asylum authority immediately registers him or her as an asylum seeker and, if necessary, allocates him or her accommodation for the duration of the procedure. The exact place of accommodation, whether it is an open reception centre or a closed detention centre, will be designated after the examination of all the circumstances of each individual case. During the procedure the person has right to get accommodation, food, health care, free legal assistance, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, with respect to the personal needs and vulnerabilities of each applicant.

The person will be informed of his/her rights and obligations in relation to the procedure.

Possibility of judicial review of every single case is prescribed by the Act on Asylum.

Article XIV of the Fundamental Law of Hungary and Art. 45 of the Act LXXX of 2007 on Asylum prescribe the principle of non-refoulement.

In case he/she does not wish to maintain his/her application for international protection submitted in another member state, an alien policing procedure will be conducted, and a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Act XC of 2023 on General Rules for the Admission and Right of Residence of Third-Country Nationals Law.

Art. 102 of the Act XC of 2023 on General Rules for the Admission and Right of Residence of Third-Country Nationals Law also prescribes the principle of non-refoulement."

De door de verzoekende partij niet betwist vrije vertaling in de nota luidt als volgt:

"Wij informeren u hierbij dat de heer/mevrouw (...) bij zijn/haar aankomst op het grondgebied van Hongarije zal worden verzocht een verklaring af te leggen over de vraag of hij/zij zijn/haar in een andere lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming wenst te handhaven. Hij/zij zal de gelegenheid krijgen om te verzoeken om een inhoudelijke behandeling van het verzoek om internationale bescherming op het grondgebied van Hongarije. Indien hij/zij het verzoek om internationale bescherming wenst te handhaven, registreert de asielautoriteit hem/haar onmiddellijk als asielzoeker en, indien nodig, wijst hem/haar accommodatie toe voor de duur van de procedure. De exacte verblijfplaats, hetzij een open opvangcentrum hetzij een gesloten detentiecentrum, wordt vastgesteld na onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval.

Tijdens de procedure heeft de betrokkene recht op accommodatie, voedsel, gezondheidszorg en kosteloze rechtsbijstand. De betrokkene zal toegang krijgen tot de procedure voor internationale bescherming met passende accommodatie, gezondheidszorg, juridische bijstand, een doeltreffend rechtsmiddel en een individuele benadering, met inachtneming van de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van elke aanvrager. De betrokkene wordt geïnformeerd over zijn/haar rechten en verplichtingen in verband met de procedure. Mogelijkheid tot rechterlijke toetsing in elk afzonderlijk geval is voorgeschreven door de Asielwet. Artikel XIV van de Grondwet van Hongarije en artikel 45 van Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel leggen het beginsel van non-refoulement vast.

Indien hij/zij het in een andere lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming niet wenst te handhaven, zal een vreemdelingenrechtelijke procedure worden uitgevoerd en kan een terugkeerprocedure worden gestart overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG (de Terugkeerrichtlijn) en Wet XC van 2023 betreffende de algemene regels voor de toelating en het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen. Artikel 102 van Wet XC van 2023 betreffende de algemene regels voor de toelating en het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen legt eveneens het beginsel van non-refoulement vast."

De garanties zijn dus geïndividualiseerd, vermits ze verzoekers naam, geboortedatum en nationaliteit vermelden. Ze zijn ook specifiek van aard aangezien ze het voorwerp ervan specifiek omschrijven: verzoeker krijgt de gelegenheid kenbaar te maken of hij zijn asielaanvraag wil handhaven, waarna hij onmiddellijk zal geregistreerd worden als asielzoeker, hij krijgt de gelegenheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit inhoudelijk te laten behandelen. Indien nodig zal aangepaste huisvesting voorzien worden gedurende de ganse procedure. Verzoeker heeft immers gedurende de ganse procedure recht op degelijke huisvesting alsook op voeding, gezondheidszorg, gratis rechtsbijstand en een effectief rechtsmiddel. Er wordt een individuele benadering gegarandeerd, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van verzoeker. Mogelijkheid tot rechterlijke toetsing in elk afzonderlijk geval is voorgeschreven door de Asielwet. Artikel XIV van de Grondwet van Hongarije en artikel 45 van Wet LXXX van 2007 betreffende Asiel leggen het beginsel van non-refoulement vast. Tevens wordt uiteengezet wat er zal gebeuren als hij zijn VIB niet wenst aan te houden.

Hieruit blijkt dus dat vele punten van verzoekers kritiek zoals weergegeven in punt 2.3.6. bijkomend afgedekt zijn.

Ter terechtzitting bekritiseert de verzoekende partij het gegeven dat de Hongaarse individuele garanties niet gedagtekend noch ondertekend zijn, noch begeleid zijn van enig introducerend mailverkeer, waardoor ze niet kan nagaan of ze getroffen zijn door de bevoegde Hongaarse autoriteiten. Ze benadrukt dat ze afwijken van de Hongaarse wetgeving die voorziet in de "ambassade procedure" en dat het dus van belang is dat niet zomaar de eerste de beste deze garanties opstelt, waarbij ze oppert dat Viktor Orban zelf de garanties had moeten ondertekenen. Ten slotte hekelt ze ook de "rare vorm" waarin de garanties zijn opgesteld.

Ter terechtzitting werpt de verwerende partij tevergeefs op dat de verzoekende partij deze argumentatie niet vermeld heeft in haar verzoekschrift. Dat is weliswaar correct, maar het is haar toegestaan om na raadpleging van het E-administratief dossier waarin zich de individuele garanties van de Hongaarse autoriteiten bevinden, bijkomende argumentatie te ontwikkelen.

De verzoekende partij kan echter niet gevolgd worden in haar betoog. Vooreerst ziet de Raad niet in en de verzoekende partij verduidelijkt ook niet wat er raar is aan de vorm van het document dat de garanties bevat. Alleszins is de Raad niet bekend met regels die de vorm zouden bepalen van het document waarin individuele garanties opgenomen worden en de verzoekende partij houdt zulks ook niet voor.

In het E-administratief dossier is de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 november 2025 om individuele garanties te verstrekken, gesteld aan de "Dublin Unit Hungary", geklasseerd als document nr. 39. Het document geklasseerd als nr. 40, vormt een mail van "Dublinet Hungary" van 17 november 2025 waarin als onderwerp wordt aangeduid: "RE: Request for individual guarantees 10361712-Ba Dharees Mardoof Mahfood Mabrook - Bordergrens.-Bordergrens". Het luidt als volgt:

"Dear Colleagues, although this is not an automatically generated email, it is a proof of delivery to confirm receipt of your mail identified by the reference number indicated in the subject heading of this mail.

*Kind regards,
International Administrative Cooperation Unit
Department of International Affairs
National Directorate-General for Aliens Policing*

*EN
DubliNET Proof of Delivery
This is an automatic reply to confirm receipt of your mail identified by the reference number indicated in the subject heading of this mail.
If necessary, please contact:
International Administrative Cooperation Unit
Department of International Affairs
National Directorate-General for Aliens Policing*

*Budafoki street
(...)
Budapest
Hungary
Tel.: (...)
E-mail: (...).*

Als document nr. 41 wordt in het E-administratief dossier de individuele garanties van de Hongaarse autoriteiten geklasseerd, zoals ze hierboven weergegeven werden in punt 2.3.6.3. In het E-administratief dossier wordt onder de rubriek "datum", 26 november 2025 aangegeven.

Hieruit blijkt dus dat de door de Hongaarse autoriteiten verstrekte individuele garanties voor verzoeker op 26 november 2025 uitgevaardigd werden op uitdrukkelijk verzoek van de Belgische autoriteiten, nadat de Hongaarse autoriteiten eerst een ontvangstmelding van dit verzoek gestuurd hadden naar de Belgische

autoriteiten. Het gegeven dat er in het E-administratief dossier geen begeleidend e-mailverkeer geklasseerd werd van Dublinet Hungary gericht aan Dublinet Belgium voor wat betreft de verstrekte individuele garanties zoals bij de ontvangstmelding van de door de Belgische autoriteiten gevraagde garanties, kan op zich niet leiden tot de conclusie dat ze niet afkomstig zijn van de Hongaarse autoriteiten.

Ten eerste zijn de individuele garanties in overeenstemming met de Hongaarse praktijken zoals ze uit het AIDA-rapport blijken, waaronder het gegeven dat aan Dublin-terugkeerders die duidelijk aangeven dat zij het in de verzoekende lidstaat in casu België) ingediende beschermingsverzoek willen verderzetten op het Hongaarse grondgebied, toegang verleend wordt tot de asielprocedure (zie supra).

De garanties bevatten voorts dezelfde zegel als de zegel die voorkomt op de ontvangstmelding van “Dublinet Hungary” van 17 november 2025, waaruit kan afgeleid worden dat de individuele garanties verstrekt werden door de “*International Administrative Cooperation Unit Department of International Affairs National Directorate-General for Aliens Policing*” en dus van een afdeling van de NDGAP van Hongarije. In de bestreden beslissing kan gelezen worden : “ *Sinds 01.07.2019 draagt in Hongarije een nationaal algemeen directoraat voor beleid inzake vreemdelingen (‘National Directorate-General for Aliens Policing’ / ‘Országos Idegenrendészeti Hivatalnagyság’) verder NDGAP) de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van het beleid inzake immigratie en asiel. Deze instantie staat onder toezicht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar functioneert als een wetshandavingsinstantie onder de Politiewet (‘Act XXXIV of 1994 on the Police’). Het hoofd van het directoraat is de algemeen directeur, die wordt benoemd door de minister. De NDGAP is verantwoordelijk voor de procedure tot het bekomen van internationale bescherming via haar ‘Directoraat Vluchtelingen zaken’ en voor het beheer van de open opvangcentra en de centra voor detentie*”. De NDGAP is dus redelijkerwijs de bevoegde Hongaarse instantie om dergelijke individuele garanties te vertrekken.

Uit dit alles kan ambtshalve afgeleid worden dat op het eerste gezicht voldoende blijkt dat de individuele garanties door de bevoegde Hongaarse autoriteiten werden verstrekt.

De opmerkingen van de verzoekende partij ter terechtzitting (gebrek aan begeleidend mailverkeer, geen hand- of dagtekening) kunnen aan deze vaststelling geen afbreuk aan doen. De verzoekende partij antwoordt ter terechtzitting overigens ontkennend op de vraag of ze van oordeel is dat de Dienst Vreemdelingen zaken de individuele garanties zelf zou opgesteld hebben, wat maakt dat de betrokken individuele garanties alleszins niet van valsheid worden beticht.

Het is correct dat de verstrekte garanties niet zelf gedagtekend of ondertekend zijn met vermelding van de naam en bevoegdheid van de persoon die ze heeft ondertekend, maar de Raad kan op basis hiervan niet tot de conclusie komen dat ze niet getroffen werden door een bevoegde persoon van de NDGAP of niet afdwingbaar zijn. De Raad ziet overigens niet in hoe de vermelding van een naam en een functie van een persoon werkzaam bij de NDGAP de verzoekende partij meer informatie zou verstrekken over de bevoegdheid van deze persoon om namens de NDGAP individuele garanties voor verzoeker te verstrekken. Dat de individuele garanties afkomstig moeten zijn van een daartoe bevoegd persoon die een hoge functie heeft, omdat ze afwijken van Hongaarse wetgeving die voorziet in de “ambassade procedure” kan ook niet gevolgd worden. Het blijkt immers uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders ondanks de “ambassade procedure” en los van individuele garanties, over het algemeen de asielprocedure kunnen opstarten als ze duidelijk de intentie uiten om het in de verzoekende lidstaat ingediende beschermingsverzoek verder te zetten in Hongarije (zie supra). Uit de bespreking van het AIDA-rapport blijkt dat de Hongaarse autoriteiten hun wetgeving niet willen aanpassen aan E.U.-reglementering inzake asiel en beroepen in asielzaken, maar dat in de praktijk één en ander wel volgens deze E.U.-regels verloopt (zie supra). De Raad gaat er redelijkerwijze van uit dat Viktor Orban deze praktijken niet één voor één zelf moet ondertekenen alvorens ze toegepast worden. De garanties zijn in overeenstemming met E.U.-recht zoals nader toegelicht in rechtspraak van het Hof van Justitie zodat de Raad het mogelijks ontbreken van een wettelijke basis voor het verstrekken ervan niet problematisch kan achten. In het AIDA-rapport noch in de bijgebrachte brief van het HHC van 11 november 2025 wordt voorts gesteld dat verstrekte individuele garanties niet worden nageleefd. Integendeel dringt het HHC standpunt van 11 november 2025 zelf aan op het verkrijgen van dergelijke individuele garanties alvorens een Dublin-overdracht plaatsgrijpt. In het AIDA-rapport (p.81) kan gelezen worden dat HHC de enige NGO is in Hongarije die kosteloos rechtsbijstand en vertegenwoordiging voorziet in Hongarije (“*The HHC is the only NGO that provides free legal aid and representation for asylum seekers in Hungary*”). Verzoeker kent deze organisatie vermits hij ter ondersteuning van zijn verzoekschrift verwijst naar een standpunt van het HHC van 11 november 2025. De Raad gaat er dan ook redelijkerwijs van uit dat verzoeker zich, als hij zich eenmaal bevindt in Hongarije, kan laten bijstaan door het HHC om desgevallend de door de Hongaarse autoriteiten opgestelde individuele garanties af te dwingen, ook al vermelden ze enkel het zegel van de NDGAP van Hongarije. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het HHC met succes beroepen heeft ingediend bij Hongaarse rechtbanken tegen sommige beslissingen van de NDGAP tot weigering van registratie van een asielaanvraag wegens de ambassadeprocedure (los van Dublin-terugkeerders en garanties): zie AIDA-rapport, p.58.

Gezien de individuele garanties verzoekers identiteitsgegevens expliciet vermelden en concrete zaken garanderen zoals de toegang tot de asielprocedure en een effectief rechtsmiddel in geval van een negatieve asielbeslissing, gezien ze verifieerbaar zijn aangezien in Hongarije in de praktijk één en ander wel volgens de E.U-regels verloopt zoals de vaststelling dat Dublin-terugkeerders toegang hebben tot de reguliere asielprocedure en een effectief rechtsmiddel hebben tegen een negatieve asielbeslissing in de reguliere asielprocedure, gezien niets laat vermoeden dat de individuele garanties niet betrouwbaar zijn en gezien het HHC in het door verzoeker bijgebrachte standpunt van 11 november 2025 zelf aandringt op het bekomen van individuele garanties van de Hongaarse autoriteiten voor de overdracht van personen in het kader van de Dublin III-Verordening, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de door de Hongaarse autoriteiten voorgelegde garanties “*geen rechtsgeldige zekerheid kunnen bieden*” omdat ze strijdig zijn met het geldende Hongaars recht en de aangehaalde tekortkomingen niet kunnen neutraliseren. Hierboven werden de door verzoeker aangevoerde structurele tekortkomingen trouwens ontkracht.

2.3.8. Algemene conclusie

De Raad zal niet ontkennen dat uit het AIDA-rapport globaal blijkt dat Hongarije sedert de zogenaamde “*state of crisis due to mass migration*” er alles aan doet om zo weinig mogelijk verzoeken om internationale bescherming te behandelen (pushbacks die gepaard gaan met politiegeweld en mensonterende behandelingen, vasthoudingen in transitzones en “de ambassade procedure”) en het aantal beroepen in dit verband wil beperken door in de wetgeving geen automatisch schorsende werking te voorzien voor beroepen die ingesteld worden tegen negatieve asielbeslissingen zoals bepaald in de Procedurerichtlijn. Dit alles heeft veroordelingen door het HvJ met zich meegebracht.

Verzoeker riskeert echter als Dublin-terugkeerder geen pushback en dus ook geen refoulement. Hij komt niet aan de Hongaars-Servische of Kroatische grens terecht waar zich pushbacks voordoen vermits hij wordt overgedragen via een luchthaven in Budapest. Verzoeker is ook geen illegale immigrant en hij komt niet zonder meer voor het eerst toe op een luchthaven in Hongarije om vervolgens asiel aan te vragen zodat hij niet een pushback riskeert vanuit het binnenland van Hongarije richting Servië. Verder kan in het AIDA-rapport specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals verzoeker, gelezen worden dat volgens HHC de Hongaarse autoriteiten in 2024 en 2025 in de praktijk vaak toelieten dat mensen die onder de Dublin III-verordening naar Hongarije werden overgebracht, een aanvraag voor internationale bescherming konden indienen. Automatisch schorsende werking van beroepen die ingediend worden tegen negatieve asielbeslissingen zoals geregeld in de Procedurerichtlijn is niet wettelijk voorzien maar de Raad leest in het AIDA-rapport dat het ontbreken van een automatisch schorsende werking in reguliere asielprocedures in de praktijk echter nooit een probleem oplevert. Het HHC is niet op de hoogte van een zaak in de reguliere asielprocedure waarin een uitwijzingsprocedure werd gestart voordat op het beroep werd beslist.

Daarenboven hebben de Hongaarse autoriteiten individuele garanties verstrekt waarin ze verzekeren dat ze verzoeker na overdracht de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze bevestigen dat verzoeker tijdens de procedure recht zal hebben op adequate huisvesting, voeding, gezondheidszorg, gratis rechtsbijstand, een effectief rechtsmiddel en ze garanderen een individuele benadering, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van verzoeker.

De Raad benadrukt hierbij dat in het AIDA-rapport kan gelezen worden dat het HHC zelf benadrukt dat voor Dublin-terugkeerders individuele garanties moeten bekomen worden van de Hongaarse autoriteiten voor toegang tot de asielprocedure vanwege de wettelijk voorziene ambassadeprocedure. Dit benadrukt het HHC nogmaals in het door verzoeker bijgebrachte standpunt van 11 november 2025.

De Raad leest nergens in het AIDA-rapport noch in de door verzoeker verstrekte standpunt van het HHC van 11 november 2025, dat ondanks de verstrekte individuele garanties, de Hongaarse autoriteiten de toegang tot de asielprocedure ontzegden aan Dublin-terugkeerders of dat ze in de praktijk verhinderd werden een opschortend beroep in te dienen .

Daarenboven zijn er nog de individuele omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken: verzoekers paspoort was voorzien van een visum type D, uitgereikt door Hongarije voor werkdoeleinden op 27/8/2025 met in dit verband een Schengen IN-stempel op 2/9/2025 en een eerste Schengen UIT-stempel op 7/10/2025. Het houdt dus in dat verzoeker, die een Hongaarse verblijfskaart geldig tot juli 2027 kreeg uitgereikt, ongeveer een maand verbleven heeft in Hongarije. Echter verklaart verzoeker in stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift dat een eigen getuigenis betreft, dat hij eerder in 2020 al in Hongarije verbleven heeft in het kader van studies geneeskunde met een studiebeurs, wat herhaald wordt in het verzoekschrift. Echter wordt niet nader toegelicht hoe lang hij de eerste keer in Hongarije verbleven heeft en het valt ook niet op te maken uit de kopie van verzoekers paspoort die zich bevindt in het E- administratief dossier. Hij heeft echter nooit een VIB ingediend in Hongarije, noch in Servië waar hij naar toe ging op 7 oktober 2025 noch in Turkije

waar hij naar toe ging op 9 oktober 2025, wel in België waar hij toekwam op 10 oktober 2025 want “het is een veilig land waar de mensenrechten worden gerespecteerd en hier is geen racisme” [rubriek 37 van het Dublin-interview van 15 oktober 2025]. Verzoekers reistraject lijkt te wijzen op asielshopping aangezien hij binnen een zeer korte termijn eerst vanuit Hongarije naar Servië reist, vervolgens terug naar Hongarije en vandaar naar Turkije om de volgende dag een VIB in te dienen in België, waarbij hij zijn Hongaarse verblijfskaart die geldig is tot januari 2027 weggegooid heeft naar eigen zeggen. Deze intentie tot asielshopping vindt steun in het Dublin-interview van 15 oktober 2025 dat zich bevindt in het administratief dossier en waarin onder rubriek 41 kan gelezen worden: *“Ikzelf organiseerde mijn reis van betaalde de reis naar België. Ik wou naar België komen om asiel aan te vragen, maar ze lieten me niet op de vlucht op de luchthaven van Belgrado. Dus keerde ik terug naar Hongarije. Als ik direct van Hongarije naar België had gereisd, had ik geen asiel kunnen vragen op de luchthaven. Ik had onderzoek op het internet hierover gedaan”*. alsook onder rubriek 28 kan gelezen worden: *“Ik heb deze verblijfskaart weggegooid bij het nemen van mijn vlucht want ik wil niet terug naar Hongarije”*.

Gezien verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een visum type D voor werkdoeleinden in Hongarije, hij ongeveer een maand aldaar verbleven heeft en zelf verklaard heeft in dat dat hij eerder in 2020 al in Hongarije verbleven heeft in het kader van studies geneeskunde met een studiebeurs, is hij zeker niet onbekend met dit land. HHC is zoals gezegd actief in Hongarije en kan verzoeker mee begeleiden om de door de Hongaarse autoriteiten verstrekte individuele garanties desgevallend af te dwingen. Verzoeker is een jonge man van 26 jaar en heeft bovendien geen bijzonder kwetsbaarheid: hij verklaarde *“alles gaat goed met me”* op de vraag die peilt naar zijn “gezondheidstoestand” [rubriek 38 van het Dublin-interview van 15 oktober 2025]. In zijn verzoekschrift signaleert hij thans wel een *“medische en psychosociale kwetsbaarheid”*. Hij verwijst naar stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift waaruit volgens hem *“blijkt dat hij sinds meerdere jaren kampt met gezondheidsproblemen waarvoor verschillende onderzoeken noodzakelijk waren”*. Stuk 5 betreft een getuigenis van verzoeker zelf, opgesteld in “oktober 2025”. Hij meldt daarin dat hij een op een gegeven moment *“some medical issue”* had, waarvoor hij werd doorverwezen naar een hospitaal voor verder onderzoek. Welke medische problematiek hij had, wordt echter niet verder uiteengezet. Hij kan verweerder dan ook bezwaarlijk verwijten geen rekening gehouden te hebben met *“de gezondheidsproblemen”* die stuk 5 signaleert. Verzoeker stelt dat *“de informatie”* uit stuk 5 bevestigd wordt *“door het antwoord van het Szent Margit Medisch Centrum (...), waarin het ziekenhuis zelf aangeeft dat verzoeker herhaaldelijk medisch werd opgevolgd: zo onderging hij op 22 februari 2023 een chirurgisch onderzoek en een dringende abdominale echografie wegens buikpijn; op 18 augustus 2023 een NKO-consultatie; op 2 april 2024 een thoraxfoto; en op 5 juli 2024 een laboratoriumonderzoek (stuk 8, p. 1–2)”*. Stuk 8 is opgesteld in een vreemde taal, het Hongaars, vermits gezien de vermeldingen onderaan het stuk kan opgemaakt worden dat het opgesteld werd te Budapest, dit op 30 juli 2024. Het stuk is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling alhoewel het is opgesteld in een andere taal dan die van de rechtspleging (cfr. artikel 8 Pr Rvv). Er is wel een *“vrije vertaling”*. De Raad kan hierdoor geen zekerheid hebben dat de vertaling overeenstemt met wat in het stuk kan gelezen worden. Wat er ook van zij, uit de vrije vertaling blijkt niet meer dan dat verzoeker door een huisarts *“doorverwezen werd voor een dringend buik-echografisch onderzoek, dat ook heeft plaatsgevonden. Op 18 augustus 2023 ontving u zorg op onze keel-, neus- en oorafdeling. Op 2 april 2024 werd op de röntgenafdeling een tweezijdige thoraxopname gemaakt, en op 5 juli om 7.15 uur verscheen u voor een laboratoriumonderzoek”*. Hieruit blijkt dat verzoeker buikklachten had en hiervoor onderzoeken onderging en dat er ook een thoraxopname werd gemaakt, maar nergens wordt uiteengezet met welke medische problematiek verzoeker zou kampen. Er wordt bij het verzoekschrift ook geen medisch attest van na juli 2024 gevoegd ter ondersteuning van een actuele medische problematiek. Verzoeker blaast tevergeefs een medische problematiek op door in het verzoekschrift aan te voeren dat hij *“sedert meerdere jaren met aanhoudende medische klachten kampt en herhaaldelijk werd onderzocht en behandeld”*. Het verzoekschrift strekt werkelijk de grenzen van de redelijkheid tot het uiterste op wanneer er wordt opgeworpen: *“Gelet op de ernst en de duur van deze problematiek, lijkt het weinig aannemelijk dat verzoeker hiervan géén melding zou hebben gemaakt tijdens zijn gehoor van 15 oktober”*. Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij zelfs niet gepleit over een medische problematiek van verzoeker. De Raad kan verzoeker manifest dan ook niet volgen wanneer hij opwerpt dat hij kampt met een *“medische en psychosociale kwetsbaarheid”*, *“waardoor hij aangewezen is op continue medische opvolging”*. Voor de volledigheid wijst de Raad er nog op dat verzoeker met zijn simpele verklaring dat toegang tot medische behandeling niet gewaarborgd is in Hongarije, de ruime overwegingen in de bestreden beslissing aangaande de toegang tot de gezondheidszorgen in Hongarije, die nog eens onderstreept worden in de nota met verwijzingen naar passages van het AIDA-rapport, niet onderuit kan halen.

De Raad komt dan ook in casu gelet op dit alles, met name de informatie uit het AIDA-rapport, het standpunt van HHC van 11 november 2025, de individuele garanties verstrekt door de Hongaarse autoriteiten en de persoonlijke situatie van verzoeker (hij heeft in Hongarije verbleven in 2025 met een visum type D, hij heeft verklaard dat hij eerder in 2020 al in Hongarije verbleven heeft in het kader van studies geneeskunde met een studiebeurs, hij was in het bezit gesteld van een geldige Hongaarse verblijfskaart tot juli 2027, hij is een jonge man die geen aantoonbare medische problematiek heeft), tot de conclusie dat verzoeker toegang zal

hebben tot de Hongaarse asiel-en opvangprocedures die weliswaar tekortkomingen kennen maar geen systemische of structurele in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie en dat hij geen reëel en actueel risico loopt op schending van artikel 4 van het Handvest/ artikel 3 EVRM. Verzoeker kan zich in Hongarije ook laten bijstaan door HHC bij zijn asielprocedure. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat verweerder artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening of artikel 17 van de Dublin III-procedure diende toe te passen en zelf de VIB van verzoeker moet behandelen. Er werd niet aangetoond dat de bestreden beslissing behept is met een manifeste appreciatiefout of de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

2.3.8. Het enig middel is dan ook voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.4. Deze vaststelling volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter,

A. DECUYPER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

M. EKKA